

31-1

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவான்மியூர்த் தேவாரம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கரையுலாங்கடலிற்பொலிசங்கம்வெள்ளிப்பிவன்
றிரையுலாங்கழிமீனுகளுந்திருவான்மியூ
ருரையுலாம்பொருளாயுலகாளுடையீர்சொலீர்
வரையுலாமடமாதுடனாகியமாண்பதே. (1)

சந்துயர்ந்தெழுகாசுகிறண்புனல்கொண்டுதஞ்
சிந்தைசெய்தடியார்பாவுந்திருவான்மியூர்த்
சுந்தரக்கழன்மேற்சிலம்பார்க்கவல்லீர்சொலீ
ரத்தியின்னெளியின்னிற்றமாக்கியவண்ணமே. (2)

கானயங்கியதன்கழிஞ்சுழ்கடலின்புறந்
தேனயங்கியபைம்பொழில்சூழ்திருவான்மியூர்த்
தோனயங்கமராடையினீரடிதேன்சொலீ
ரானையங்கவ்வுரிபேரர்த்தனலாடவுகந்தே. (3)

மஞ்சலாவியமாடமதிற்பொலிமரலிகைச்
செஞ்சொலாளர்கடாம்படரினுந்திருவான்மியூர்த்
துஞ்சவஞ்சிருளாடலுகக்கவல்லீர்சொலீர்
வஞ்சநஞ்சுண்டுவானவர்க்கின்னருள்வைத்ததே. (4)

மண்ணினிற்புகழ்பெற்றவர் மங்கையர் தாம்பயி
 றிண்ணெனப்புரிசைத்தொழிலார் திருவான்மியூர்த்
 துண்ணெனத்திரியஞ்சரிகைத்தொழிலீர்சொலீர்
 விண்ணினிற் பிறைசெஞ்சடைவைத்தவியப்பதே. (5)

போதுலாவியதண்பொழில்சூழ்புரிசைப்புறச்
 சீதிலந்தணரோத்தொழியாத்திருவான்மியூர்ச்
 சூதுலாவியகொங்கையார்பங்குடையீர்சொலீர்
 மூத்தயில்லொருமூன்றெறியூட்டியமொய்ம்பதே. (6)

வண்டிரைத்ததடம்பொழிலின்னிழற்கானல்வாய்த்
 தெண்டிரைக்கடலோதமல்குந்திருவான்மியூர்த்
 தொண்டிரைத்தெழுந்தேத்தியதொல்கழலீர்சொலீர்
 பண்டிருக்கொருநால்வர்க்குநீருரைசெய்ததே. (7)

தக்கில்வந்ததசக்கிரிவன்றலைபத்திறத
 திக்கில்வந்தலறவ்வடர்த்தீர்திருவான்மியூர்த்
 தொக்கமாத்தொடும்வீற்றிருந்தீரருளென்சொலீர்
 பக்கமேபலபாரிடம்பேய்கள்பயின்றதே. (8)

பொருதுவார்கடலெண்டிசையுந்தருவாரியாற்
 றிரிதரும்புகழ்செல்வமல்குந்திருவான்மியூர்ச்
 சுருதியாரிருவர்க்குமறிவறியீர்சொலீர்
 மெருதுமேல்கொடுமுன்றுகந்தில்பலியேற்றதே. (9)

மைதழைத்தெழுசோலையின்மாலேசேர்வண்டினஞ்
 செய்தவத்தொழிலாரிசைசேர்திருவான்மியூர்
 மெய்தவப்பொடிபூசியமேனியினீர்சொலீர்
 கைதவச்சமண்சாக்கியர்கட்டுரைக்கின்றதே. (10)

மாதொர்க்குதுடைநற்றவனைத்திருவான்மியூ
 ராதியம்பெருமானருள்செய்யவினாவுரை
 யோதியன்றெழுகாழியுண்ணானசம்பந்தன்சொன்
 னீதியானினைவாரெடுவாணுலகாள்வரே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பண் - கௌசிகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விரையார்தொன்றையினுய்விடமுண்டமிடற்றினனே
யுரையார்பல்புகழாயுமைநக்கையொர்பங்குடையாய்
திரையார்தென்கடல்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மரையாவுன்னையல்லாலடையாதென தாதாவே. (1)

இடியாரோறுடையாயிமையோர்தம்மணிமுடியாய்
கொடியார்மாமதியோடாவம்மலர்க்கொன்றையினுய்
செடியார்மாதவிசூழ்திருவான்மியூருறையு
மடிகேளுன்னையல்லாலடையாதென தாதாவே. (2)

கையார்வெண்மழுவாகனல்போறிருமேனியனே
மையாரொண்கணல்லாளுமையான்வளர்மார்பினனே
செய்யார்செங்கயல்பாய்திருவான்மியூருறையு
மையாவுன்னையல்லாலடையாதென தாதாவே. (3)

பொன்போலுஞ்சடைமேற்புனறுங்கியபுண்ணியனே
மின்போலும்புரிநூல்விடையேறியவேதியனே
தென்பால்வையமெலாந்திகழுந்திருவான்மிதன்னி
லன்பாவுன்னையல்லாலடையாதென தாதாவே. (4)

கண்ணாருந்நுதலாய்கதிர்குழொளிமேனியின்மே
லெண்ணார்வெண்பொடிநீறணிவாயெழில்வார்பொழில்
திண்ணார்வண்புரிசைத்திருவான்மியூருறையு [சூழ்
மண்ணாவுன்னையல்லாலடையாதென தாதாவே. (5)

நீதிநின்னையல்லாநெறியாதுநினைந்தறியே
னோநீநான்மறைகண்மறையோன்றையெய்நியுஞ்
சேநீசேகமில்லாத்திருவான்மியூருறையு
மாதியுன்னையல்லாலடையாதென தாதாவே. (6)

வானூர்மாமதிசேர்சடையாய்வரைபோலவருங்
கானூரணையின்னோலுரித்தாய்கறைமாமிடற்றாய்
தேனூர்சோலைகள்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மானுயின்னையல்லாலடையாதெனதாதாவே. (7)

பொறிவாய்நாகணையானொடுபூமிசைமேயவனு
நெறியார்நீள்கழன்கேன்முடி காண்பரிதாயவனே
செறியார்மாமதில்சூழ்திருவான்மியூருறையு
மறிவேயுன்னையல்லாலடையாதெனதாதாவே. (8, 9)

குண்டாடுஞ்சமணர்கொடுஞ்சாக்கியரென்றிவர்கள்
கண்டார்காரணங்கன்கருதாதவர்பேசநின்றாய்
திண்டோவீதியதார்திருவான்மியூருறையு
மண்டாவுன்னையல்லாலடையாதெனதாதாவே. (10)

கன்றருங்கமுகின்வயல்சூழ்தருகாழிதனி
னன்றானபுகழான்மிகுநானசம்பந்தனுரை
சென்றார் தம்மிடர்தீர்திருவான்மியூரதன்மேற்
குன்றாதேத்தவல்லார்கொடுவல்வினேபோயறுமே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விண்டமாமலர்கொண்டுவினாந்துரீ
ரண்டார்நாயகன் தன்னடிசூழ்மின்கள்
பண்டுநீர்செய்தபாவம்பறைத்திடும்
வண்டுசேர்பொழில்வான்மியூர்சனே. (1)

பொருளுஞ்சுற்றமும்பொய்மையும்கூட்டுநீர்
மருளுமாந்தரைமாற்றிமயக்கறுத்
தருளுமாவல்லவாதியாயென்றலு
மருளுத்திடும்வான்மியூரிசனே. (2)

மந்தமாகியசின்னையமயக்கறுத்
தந்தமில்லுணத்தானையடைந்துநின்
தெந்தையீசனென்றேத்திடவல்லீரேல்
வந்துநின்றிடும்வான்மியூரிசனே. (3)

உள்ளமுன்கலந்தேத்தவல்லார்க்கலாற்
கள்ளமுள்ளவசிக்கழிவானலன்
வெள்ளமும்மரவும்விரவஞ்சடை
வள்ளலாகியவான்மியூரிசனே. (4)

படங்கொள்பாம்பரைப்பான்மதிசூடியை
வடங்கொண்மென்முலைமாதொருகூற்றினத்
தொடர்ந்துநின்னுதொழுதெழுவார்வினை
மடங்கநின்றிடும்வான்மியூரிசனே. (5)

நெஞ்சிலைவாரினைக்கநினைக்குறார்
பஞ்சின்மெல்லடியாளுமைபங்கவென்
தஞ்சிநான்மலர்தூவியமுதிசேரல்
வஞ்சந்தீர்த்திடும்வான்மியூரிசனே. (6)

இணங்குநூலயன்மாலுமறிகிலாக்
குணங்கடான்பரவிக்குறைந்துக்கவர்
சுணங்குபூண்முலைத்தூமொழியாரவர்
வணங்கநின்றிடும்வான்மியூரிசனே. (7)

ஆதியும்மரனாயயன்மாலுமாய்ப்
பாதிபெண்ணுருவாயபரமனென்
ரோதியுள்குழந்தேத்தவல்லாரவர்
வாதைதீர்த்திடும்வான்மியூரிசனே. (8)

ஒட்டைமாடத்திலொன்பதுவாசலுங்
காட்டில்வேதன்முன்னங்கழலடி
நாட்டிநான்மலர் தூவிவலஞ்செயில்
வாட்டந்தீர்த்திடும்வான்மியூர்சனே.

(9)

பாரமாகமலையெடுத்தான்றனைச்
சீரமாகத்திருவிரலான்றினா
ஞர்வமாகவழைத்தவனைத்தலும்
வாரமாயினவ்வான்மியூர்சனே.

(10)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ்.

குசமாகி—யாருமலை—மரைமாதுண் தூவினிடை
குடிலான ஆல்வயிறு குழையூடே
குறிபோகமீனவிழி—மதிமாழுகாருமலர்
குழல்காரதானகுணம் இலிமாதர்
புசவாசையால்மனது—உணைநாடிடாதபடி.
புலையேன் உலாவிமிகு புணர்வாகிப்
புகழானபூமிமிசை—மடிவாய் இருதவகை
பொலிவானபாதமலர் அருள்வாயே
நிசநாணாதி திருமருகா—உலாசமிகு
நிகழ்போதமானபா முருகோனே
நிதிஞானபோதம்அரன்—இருகாநிலேஉதவு
நிபுணாநிசாசார்க்கள் குலகாலா
திசைமாழுகாழியரி—மகவான்முனோர்கன்பணி
சிவநாதராலமயில் அமுதேசர்
திகழ்பாலமாகமுற—மணிமாடைமேடைஉயர்
திருவான்மியூர்மருவு பெருமாளே.

கடவுள் வாழ்த்து.

திருமுடிவிநாயகர்.

ஒருமுடிவின்னமுமறியாதுயர்மறைகள்புகழ்நந்தமோதிநிற்க
விருமுடிவின்மௌலியனுமெழிற்சரோருகத்தேவுமேத்திவாழ்த்த
வருமுடிவில்லுவமணியுமிறைமகனாப்பிரணவத்திணைமான
திருமுடிவிநாயகனாரிருபோதுமப்போதுஞ்சித்தித்துய்வாம்.

மருந்தீசர்.

முருந்தீசவிநாயகனாகையுமையாமெப்பொருட்குமுதல்விகடந்த
விருந்தீசந்ததமிசைக்குநயமனைத்துஞ்செவியாரவிற்பங்கொண்டி
பெருந்தீசவிதாமதிமுக்கணனாகியாவனாயும்பெப்பினாரு
மருந்தீசன்மலாடியைமுடிபுனைந்துகொடியவினைமாசுதீர்வாம்.

தியாகேசர்.

என்புருக வானந்த விற்பக்கனீ ருற்றெடுப்ப வினையி லாத
வன்புருவ மாய்மிளிர்த வான்மீதி தரிசிக்க வமரர் போற்ற
விற்புருவ முருகனிறை நிற்கவுமை யோடுநட மிருந்து செய்த
மின்புரையுஞ் சடைதியாக ராசடிப் பதுமங்கள் விழைந்து வாழ்வாம்.

சோக்கநாயகியம்மை.

மிக்கவாகமமறையின்பொருளுணருமடியர்மனமேவியென்றுந்
தக்கவாறுடனிருந்துமலமொழியுங்காறுமருட்சத்தியான
நக்கனாப்புடைமருவியைந்தொழிற்குங்காணமாய்நண்ணிவாழ்ஞ்
சோக்கநாயகியம்மைசெஞ்சாணநெஞ்சாரத்துதித்துவாழ்வாம்.

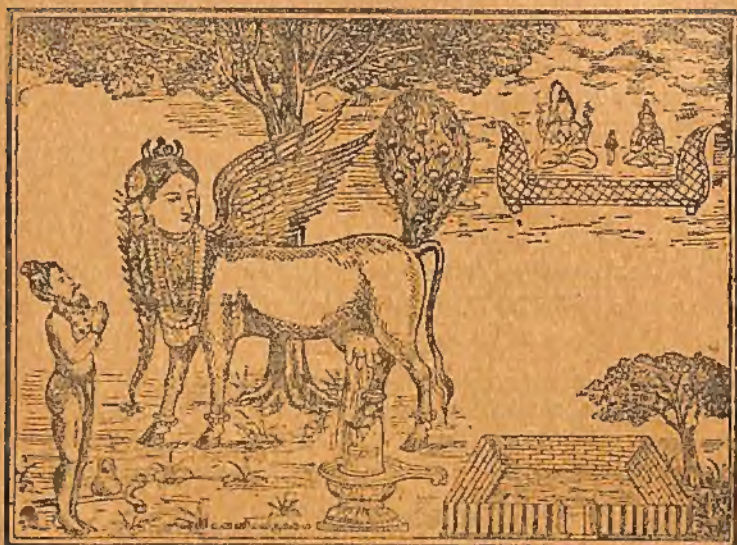
பால்வண்ணர்.

மால்வண்ணமாலயனாகியவமரர்முனிவர்கண்மயங்கிவேத
நூல்வண்ணமேயுணராதாகமத்தின்வழியேத்துநோன்மைக்காகச்
சேல்வண்ணவழியுமையாளோடமர்ந்துநாணாருஞ்சீர்த்திமல்கும்
பால்வண்ணமெவ்வண்ணமெவ்வண்ணமேனியினப்பாவுவாமால்.

திரிபுரசுந்தரி.

அரிபுரமோடயனறியாதியர்புரமுமதிக்கேமென்றறியவெண்மைக்
கிரிபுரமேதருகுவெனவொருகணத்துமுன்னயந்துகிளக்களுனப்
பரிபுரவொன்சிறுதியைப்பன் னுமவர்க்களித்தருளும்பண்புவாய்ந்த
திரிபுரசுந்தரிதானைத்தரித்தானவெஞ்சிராசுகிறக்குமாமால்.

திருவான்மியூர் ஸ்தல ஐதிகம்

ஸ்தல விநாயகர் : திருமுடிவிநாயகர்.

மருந்தீசர்.

தியாகேசர்.

சொக்கநாயகியம்மை.

பால்வண்ணர்.

திரிபுரகந்தரி.

உ
சிவமயம்.

திருவான்மியூர்ப் புராண வசனம்.

வான்மீகர் பூசித்தபடலமும்
தியாகேசர் திருநடன தரிசனமும்.

நாமரைமலரி லெழுந்தருளியிருக்கு நான்முகக்கடவு
ளின் புத்திரருட் சிறந்த தவத்தினை வாய்ந்த வியாகிருதி
யென்பவர் பெற்றெடுத்த பிரசேதசு என்னு முனிவரான
வர் வானப்பிரஸ்தராய வாழ்ந்து வருகையில் இவருக்கொரு
புத்திரன் பிறந்தனன். இவன் சிறுவயது முதல் பிதாவின்
சொல்லைக் கேளாதவனாகிக் கல்வி முதலிய பயிலர்து காட்டி
லுள்ள மறவர்களுடனே கூடிக்கொண்டு அவர்கள்செயுந்
திமைகளி னன்குபழகிப் புண்ணியத்தினைச் சிறிதுநினையாது
தனது குலத்தொழிலை முற்றும் மறந்து, இரவும் பகலும்
கொலைபுரிதலையே விரதமாகக்கொண்டு உலகாயதனய்ச் சஞ்
சரித்துவருவன். வேடுவர் கூட்டத்திலே கூடிக்கொண்டு
காட்டிலே சென்று வேட்டையாடுவன்; பெரிய விரூட்சங்
களிலேறி மிருகங்களிருக்குமிடமறிந்து அவை வரும்வழி
யில் வலைகளைக்கட்டி அவற்றுளகப்படு மவைகளைக்கொண்டு
செல்வன்; காட்டின்வழியே போகிறவர்கள்மேல் புலியைப்
போல் பாய்ந்துகொல்லுவன். இவ்வாறு வாழ்கையில் ஒரு
நாள் ஒரு பெரிய கானகத்திலுழைந்து ஒரு சிங்கத்தினைக்
கொன்று திரும்புகையில் வழியிலொரு மரத்தில் ஒரு
பெரியவர் கால்மேலாகவும் தலைகீழாகவுந் தொங்கக்கண்டு
ஆச்சரியமுற்று “இவனில்வண்ண மிருப்பானே நேதோ
சாதகம் பண்ணுகிறுன்போலு மிவனையிக்கணமே மாய்ப்
பேன்” என்று ஒருபாணத்தை யவரீதுவிட்டனன். அது
இரண்டு துண்டாய்ப் போயிற்று. மறுபடியுஞ் சிவவம்பு

களைப் பிரயோகித்தனன். அவைகளுந் தூளாயின. வேடன் நோக்கிப் பயந்து “ஓ! ஓ! இவன் தேவனோ அல்லது முனிவனோ! எனது அத்திரங்கள் சிறிதேனுந் தீமைசெய்ய வில்லையே, அந்தோ! இம்மகானை நான் கொல்லத்துணிந்து மிகப்பாவியானேன், தவத்தினைக்காட்டிலு முலகில் பெரிய காரியமொன்றுமில்லை, என் காலமுழுவதிலேயும் வீணாய்க் கழித்தேன், இனியுண்மைப் பொருளையறிவது எங்ஙனம் பிராமணர் குலத்திற் பிறந்தும் வேடுவனாகத்திரிந்து கெட்டேன், இவரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தி லெனக்குச் சிறிது நல்லறிவு விளங்குகிறது, இவர் தமது கண்களைத் திறந்து என்னைப்பார்ப்பாரேல் நான் புனிதனாய் விடுவேன்” என்று தன்னுள் நினைந்து தன் கரத்திருந்த வம்புகளைத் தூரத்தே யெறிந்துவிட்டு அவர் சமீபத்தில் சிலகாலங் காத்துக்கொண்டிருந்தனன்.

மரத்தினை யாதாரமாகக்கொண்டு தொங்கு முனிவர் ஒருநாள் கண்விழித்துத் தனது சமீபத்திலுள்ள வேடுவனைப் பார்த்து, “அட துஷ்ட! பிராமண குலத்திற் பிறந்து தந்தையின் வழியே காலத்தைக் கழியாது உலகத்திற்கோர் சனியனாக வாழ்ந்து நல்லவர்கடுங்கப் புல்லர்களுடனே கூடிக் கொண்டு புலாலினையேயுண்டு கெட்டாய் நீ யெவ்வித பூய வாய் மாமிசபருவதம்போலவுள்ள நீ யெப்போது சாவாய் பாவி” யென்றனர். உடனே வேடன் பயந்து நடுங்கிச் சமீபத்திலோடித் திருவடியில் வீழ்ந்து “சுவாமி! ஏழையேன் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்து நானினியுய்ய வேண்டிய வழியை யருளவேண்டு” மென்றனன். முனிவர் கேட்டுக் கூறுவாராயினர்.

“வேட! நினது பூர்வ சென்மத்து நல்லுழிவ் வழியால் நினக்குச்சிறிது அறிவு இப்போது விளங்கியது, நீ புண்மையறிந்து உய்வதற்கு ஆதாரமாகவிருப்பது யோகமே யாம், அவ்வியோகங் கூடுதற்கு முந்திப் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாகச் செல்லுகின்ற புத்தியை பொருவழிப் படுத்தி நாளடைவில் உலகத்தை மறக்கும்படிப் பயின்று நினது தத்துவங்களை நன்குச்சோதித்து இவைகட்குச்

செய்களைத் துங்கியெய்தென்றும், இவைகளைச் சேட்டிப்
பிக்க விவற்றின் வேறுபொன்னுளதென்றும், அதுவே யான்
மாவென்றும், இவ்வான்மாவும் பளிங்குபோன்று சார்
போதைய விளங்குவதால் இதனுதிமலத்தைப் போக்க
இதனின் வேறுபிரப்பிதொன்றுண்டு அதுவே பாமான்மா
வென்றுத் தேர்த்து, இப்பரமானம் தரிசனம் இருபுருவத்
தின் மத்தியிற் காணும்பொருட்டு மூலாதாரத்துவையும்
மூரிப்பாம்பைச் சடாக்கினியான் மெல்லென வெழுப்பிச்
சந்திரமண்டலத்துட் தாக்கச்செய்து அவனின் மொழி
மழைத்தையுண்டு கொடி புகங்களை நொடிநேரமாகக் கழித்து
அட்டமாதி சித்தியுங் கைவரப்பெற்று யோகத்து வீற்றிருப்
பர் பெரியவ” சென்றார்.

வேடுவன் கேட்டலுஞ் சந்தோஷித்து விடைபெற்றுத்
திரும்பிக் கங்காதீரத்தின் சமீபத்து ஒரு அசீர்மம் வகுத்
துக் கிழங்கு முகமாகவிருத்து யோகத்திற்கு ஆரம்பித்தனன்.
தனது குருசொன்ன நிலையினிலிருந்து, ஆபிரம் வநடம்
யோகங்கூடினன். இவ்வேடுவன்மீது புற்று வளர்ந்துவிட்
டது அதில் அனைக வாலவிருட்சங்கள் முளைதகன. அம்
மாங்களின் பெழுமேலும் அனேகமான பிரகங்களுள் பட்சி
களும் வாசமாயின.

இவனில்வாழ்நுக்கையில் நாரதமுனிவ ரொருநாள்
சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமன் சந்திரதானத்தில வந்து யாழ்
வாசித்து நின்றனர். வேதன் கேட்டிச் சந்தோஷித்து,
முனிவ! உலகத்திலேதானிலும் அதிசயமுள தோவென்றனர்,
நாரதர் பணிந்து யோ! நானென்றுக் கண்டேனிலை, இனி
யேதானிலு நடக்கவேண்டிய வதிசயங்களானவேல் மீதவீர்
தயைசெய்கவென்றனர். திசைமுகன் முனியை நோக்கி
யாழ்வல்லோய்! கேட்டிநிதி, சில தினங்கட் கு மந்திக்
கோதாவிரத்திற் கௌதமனாரிருந்தனர்; அங்கு நார
ணர்வந்து அவரைப்பார்த்து முனிவ! நீ பிசுவினைத்தனை எந்
தெந்த சேகத்திரங்களைக் தரிசித்துக்கொண்டு எந்தெந்த
தீர்த்தங்கள் எட்டி வந்தனை அவ்வவ்விடங்களிலேதானிலும்
விசேஷங்களுள் வேலா நடந்துதியென்றனர். கேசவ! நான்

வரும்வழியி லொருகுன்றில் நான்கு குரங்குகள் விபுதிபூசிக்
கொண்டு வில்வவிதழ்களைக்கொண்டு சிவபூசை செய்து
கொண்டிருந்தன. அச்சமயத்தில் ஒரு வேட நவ்வழியே
வந்து அவைகளைப்பிடித்துக் கயிற்றாற்கட்டிக் கொண்டேகி
னன். அவற்றொளொரு குரங்கு அவ்வேடனை நோக்கி எங்
களினாலுனக்கு யாதொரு பிரயோசனமூயில்லை, காங்கள் எங்
கள் சிவபூசை முடித்துச் சவாமிபின் நின்மாலிபங் கொண்டு
போய்க் கொடுத்தபின்னரே எம்மனைவியர் புசிப்புண்பர்,
குட்டிகளும் பால்குடிக்கும்; இலையேல் வழிபார்த்துப்
பார்த்து இறந்துவிடுமென்றது. உடனே வேடுவன் மன
தாங்கிக் கட்டவிழ்த்துவிட்டுத் தன்விடேகினன். அந்
நான்கு குரங்குகளும் பின்னர் ஒரு மாத்திலிருந்துகொண்டு
பேசுவாரம்பித்தன. நாம் என்ன செய்வது இந்த மாசி
மாதம் சீசாமவாரம் சிவராத்திரி வரப்போகிறதாம் அன்று
இரவில் நான்கு சாமமுஞ் சிவபூசை செய்தல் நிகர்ப்புண்ணிய
மென்று சில முனிவர் பேசிக்கொண்டார்கள். நாமெப்படி
செய்வது வேடுவனுடைய கயிற்றின் கட்டினால் காடிக
மெலிகின்றே றேபே என்றன வென்றார். கௌதமர் வார்த்தை
யைக் கேட்டவுடன் நாணன், வாரும் நாம் போய் அவற்
றைப் பார்ப்போமென்று முனிவருடன் அவ்விடம் போய்
மாங்களின்மீது இருக்கும் குரங்குகளைத் தன் கண்களாற்
கடாட்சித்து அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கினன்.
அவைகள் வலிவற்றுச் சுகமாய்வாழ்ந்தன.

இரண்டொரு நாளாபினமும் சிவராத்திரி தினம்வர
ஆக்குங் பூசைகள் நான்கும் ஸ்நானஞ்செய்து விபுதிதரித்து
வில்வ விதழ்களைப் பறித்துக்கொண்டு சம்பத்துற்ற சிவா
லயத்திற்குச்சென்று அச்சிவாலபத்துள் முன்னமே புலத்
திய புனிவர் கதவை மூடிக்கொண்டு சிவபூசை செய்து
கொண்டிருந்தனர் குரங்குகள் புன்று சாமத்திருந்துங்
கதவை திறவாயையால் கொய்க்கொண்டு கதவைப் பெயர்த்
தெறித்து உள்ளே பிரவேசித்தன. புலத்தியர் கண்டு
கோபித்து நீங்கள் என் சிவபூசைக்கு இடைபூறு செய்தமை
யால் உடனே ஆதிந்துபோகக் கடவுள்களென்று சபித்தனர்.

குரங்குகள் புலத்தியவை நோக்கி முனிவ ! அடுத்த சன்மத்
தில் நின்னுகுலத்துடனே எங்கனாள் மாயக்கடவை யென்று
சபித்து விட்டிற்ற்தன. நாரதமுனியே ! சிவபூசையின்
மத்தியில் கோபித்துக்கொண்டமையால் புலத்திய முனிவன்
அச்சானாகிய இராவணனுக்குப் பிறப்பன். குரங்குகளுக்கும்
சிலகாலம் என்னுலகில் வாழ்ந்தபின்னர் உலகில் வாலி,
சகீவன், அனுமான், அங்குதனுக்குப் பிறந்து இராவணனுக்
குப் பகையாவர். நந்தியெம்பெருமான் சாபத்தால் விஷ்ணு
வானவர் இராமனுக்குப் பிறந்து அவ்விராவணனைக் கொல்லு
வர் என்றனர். இங்ஙனம் கூறிய பிரமனை நாரதன் வணங்கி
பங்கயமே ! விஷ்ணுவிற்கு நந்தியெம்பெருமான் சாபமேன்,
வந்தது திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமெனக் கூறுவர். ஒரு
காலத்துப் பிருகுமுனிவரானவர் மூன்று லோகங்களைப் பூத்
சஞ்சரித்து வருகையில் ஒரு நாள் வைகுண்டத்திற் குச்
சென்று நாராயணன் எழுந்தருளிபிருக்கும் இடத்திற்குச்
சமீபிக்க வாயலிலிருந்த கருடன் நடித்து முனியே யுள்ளே
போகற்க, எனது தலைவன் தனது நாயகியோடு சரதலிலே
செய்கின்றனன் என்றது. முனிவன் கேட்டுச் சிவ ! சிவ !
இதென்ன கொடுமை இப்பொழுது பிரதோஷ சமயமாயிற்
தே இவ்வமயம் எத்தகையர்களும் சிவதரிசினுர்த்தமாகயும்
சிவபூசையதாகயும் இருக்கின்றனரே, இவ்விஷ்டறுமாத்திரங்
காமாந்தகாரனு டிருப்பது என்கை ! என்று கோபித்து
உடனே பவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து கையாய்த்தையடைந்து
நந்தியெம்பெருமான் திருவடியில் வீர்த்தெழுத்து தோக்
தரித்து, சயாமி ! இப்பிரதோஷகாலத்தி லெவ்வுருக்கத்
வரும் சிவந்திரபாஸந்தாடனிருக்கின்றனர். வைகுண்டத்தில்
விஷ்ணுமூர்த்தி மாத்திரம் இலக்குமிபுடன் கலவித்தொழிலே
லிருக்கின் ரன் இவனுக்கு வருங்கதிபாது கட்டளைபிட
டருள வேண்டுமென்றனர். நந்தியெம்பெருமான் பிருகுனை
நோக்கி, முனியே ! இத்தகைய நமையாயிரற்ற நாரணன்
மண்ணினில் மனிதனுக்குப் பிறப்பன் இவன் மனைவியைப்
பொரு விசாக்கதன் கொண்டேருவன். பின்னர் குரங்கு
கூட்டங்களைக்கொண்டு அச்சாலைச்செய்துப் பிரதோஷ
விதமனுஷ்டத்துச் சிவபூசையிற்றி வைகுண்டஞ் சேர்வ

னென்றனன். முனிவன் கேட்டுச் சந்தோஷிதனுப் பேயினைன். சாரதர் இக்கதைபினைப் பிரமணிதத்திற் றெறிந்து கொண்டு விடைபெற்றுத் திரும்புகையில், என்செய்வென் இக்காலைபினை யுடனே யாரிடத்தும் சொல்லேனாகில் என் தலை வெடித்துவிடுமே யென்று அங்குமிங்குமோடி யலைந்து ஒரு வனத்தில் ஒரு ஆலமாத்நடியில் ஒரு புற்றிருக்கக் கண்டு அதனுள் யாராவதிருப்பொன்றுன்னி அப்புற்றில் தன் வாயைவைத்துப் பிரமா தனக்குச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போயினர்.

புற்றினுக்குள்ளிருந்த வேடன் யாவற்றையுங் கேட்டு நோர்ந்து வெளிவருங்கால மெதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வேடனது யோகத்தினின் சுவாலை பெங்குறு மெரிக்கக்கண்டு தேவர்கள் பிரமாவிற்குச்சொல்ல பிரமன் புற்றினை படைத்து தெய்வத்தச்சனாகிய மயனைக்கொண்டு மா முதலியவற்றைக் களைந்து வான்மிகமுனியே! வெளிவருக வென்றனர். வேடன் முனிவடிவோடுவந்து வணங்கக்கண்டு முனியே சாரதர் நினக்குக்கூறிய காலையை யொரு இதி சாசமாக வியற்றுக்கொன்று கட்டளை பிட்டுடையார். வான் மிகமுனிவ ராங்குமே செய்து பல முனிவரோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஸாரதர் அவ்விடத்தில் மார்க்கண்டேயர் வந்தெழுந்தருளினர். இவரைக் கண்டவுடன் வான்மிகமுனி சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து சம்பத்திருந்து தானி யற்றிய இதிகாசத்தினைக் காட்டி த்தன் யோக வரலாற்றினைச் சொல்லினர். மார்க்கண்டேய முனியை நோக்கி நீ யென்ன காரியஞ்செய்தனை; ஆபிரம் வருடமியோகமிருந்ததனென்னப் பிரயோசனம், அனைக மலைகளும் மரங்களும் எத்தனை யோ கோடிக்கால மவுனமாகவிருந்து யோகஞ்செய்தின்பன. அவைகண்ட விலாபுரிமென்ன, ஒருநாள்செய்யும் சிவபூசைக்கு இது சமமாமோ; பாக்கரின் கதைகளை ஆயிர ஆபிரமாக வியற்றிடினும் பதியாகிய சிவபெருமான் சரித்திரத்தைச் சொல்லுமடியார்க் குண்டாகிய புண்ணியம் வருமோ, சிவ பூசை பொன்றினுலன்றோ சுகல புண்ணியத்தினையும் பெற லாம், சிவபூசையில்லாத வீடு புல்லச்சேரியாகும் அப்பூசை

யில்லார் வீட்டினிலுண்பவனும் புலையனாவன் வேதங்கள்
கொண்டாடும் விபூதிருத்திராட்சம்பூண்டு சிவபூசையியற்றி
மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாகத் தெரிசிக்கின்ற பெரியோ
ரைக்கண்டவர்களும் புண்ணியராவரே என்றனர்.

இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிய மார்க்கண்டேயரைப்
போற்றி அடியில்விழ்ந்து அந்தோ! கெட்டேன்! கெட்
டேன்! யோகத்தைச் சாதகமென்றெண்ணுது சாத்திய
மென்றெண்ணினேன். பதினாஸநியாது பகநாஸ் பேசி
னேன அடியேன் கதியாது உப்புமாயு திருவருள் புரிவாய்
என்றலும் மார்க்கண்டேயர், முனியே! கீ இந்த வலகத்
தினைப் பிரதட்சணமாகவருவாயேல் எவ்விடத்து “நானிங்கு
இருக்கிறேன்,” என்ற ஆசரிநிகேட்குரூபோ அதுவே சிறந்த
தலமாக வெண்ணி அவ்விடத்துச் சிவபூசைசெய்து உப்
வாய் என்று கூறிப்போயினர். உடனே வான்மீகமுனிவர்
பூரிபுழுவதீனையும் வலமாகச் சுற்றி வருகையில் ஆசரிநி
கேட்டது. கேட்டவுடன் குதுகலித்து ஒன்றுத்தோன்றுது
சிந்திநேர நின்று தெளிந்து அந்தத்தலம் பாலாற்றினுக்கு
மேற்கில் கடற்கரைக்குச் சமீபமாக விருக்கக்கண்டு அவ்
விடத்திருந்து சிவபூசை முறையே நியற்றிக்கொண்டிருக்
கையில் சிவபெருமான் ஒரு வண்ணி விருட்சத்தின்கீழ்க்
காட்சிகொடுத் தெழுந்தருளத் தரிசித்துத் தோத்தரித்து
நின்ற முனிவரனைப்பார்த்துச் சுவாமியானவர் அறிஞ!
நினைக்குவேண்டும் வாங்களைக் கேட்டிடுதியென்றனர். வான்
மீகர் பணிந்தெழுந்து ஆண்டவ! நினைத் தரிசித்த மாத்
திரத்து என்பாலவனைத்து மொழிந்தது நான் பூசித்த இச்
கேட்க்திரத்தினுக்கு என் பெயரால் திருமொண்டிபுரர் என்று
வழங்கவேண்டும், தேவரீர் மொகிலுள்ள கங்கையினின்று
சில தீர்த்த மிவ்விடத்துண்டாக வேண்டும், தூதர்கள்
திருநடன தரிசனத்தைதாயும் யான் கண்ணாக்கண்டு கவரிச்ச
வேண்டும். அக்கனமே நியாகேசபெருமான் தனது சடா
பாமத்திலுள்ள கங்கையினின்று நமைச்செந்த அது அது
துளிகளாய் பூநிலி விழ்ந்து கிழக்கில் சன்மநாசனி யென
றும், தெற்கில் காமநாசனி யென்றும், மேற்கில் பாபநாசனி

யென்றும், வடக்கில் ஞானதாயினி யென்றும், நடுவில்
மோட்சதாயினி யென்றும், இந்திர தீர்த்தம், முதலிய தீர்த்
தங்களைபுண்டாக்கினோம். கோதியபடி யாம் உமக்கு இன்
றைய தினம் பங்குனி மாதம் பெண்ணையாகையால் திரு
நடனத்தை ஆடிக்காட்டுகின்றேன், பிரதி வருடந்தோறும்
இத்தினத்தில் நமமைத் தரிசித்தார் யாவருக்கும் மோட்சம்
தருவோம். எப்போதும் நமமை தரிசித்துக்கொண்டு இவ்
லூரில் வாழ்வாயாகவென்று கூறிமறைந்தனர்.

வான்மீகர் பூசித்தபடலமும், திபாகேசர் நடனதரிசனமும்
முற்றிற்று.

இரட்சக சென்மநாசப் படலம்.

நான் முதக்கடவுளின் கொட்டாவியிற் குரங்கு ரூபமாய்
இரட்சக என்பவன்பிறந்து, சத்தியலோகத்திற் சஞ்சரித்து
வந்தனன். பிரமாவானவர் தனது உலகத்தி னொருபக்கத்
தில் கலிபாண தீர்த்தமென்று ஒரு தடாகமுண்டாக்கி இதில்
யாராவது முழுகுவாரேல் அவர்கள் பெண்ணுருவமடைவ
ரென்று ஆணையிட்டு வைத்தனர். ஒருநாள் இரட்சக
அத்தடாகத்தின் கரையிலுள்ள ஒரு மரத்தின் ச.நீபம்வந்து
அம்மரத்தின்மீது ஒரு கிளியிருக்கக்கண்டு அதனைப் பிடிக்
கத் தாவியேறுகையிலது பறந்துபோய் விட்டது. அம்மரத்
தினுனிமினின் துக்குளத்தைப்பார்க்க அதனுள் தன்னிழலைக்
கண்டு ஓ! ஓ! இதில் என்னைப்போ லொருவனிருக்கிற
அவனை நப்போதே கொல்லவேனென்று அதிற்பாய்ந்து
கலக்கி பொருவரைபுங் காணாமல் கரையேறத் தான் பெண்
னுருவாயிருக்கக்கண்டு வெட்கிச் சமீபத்திருந்த வொரு
காளி கோயிலைக்கண்டு வணங்க அத்தேவி வெளிவந்து இரட்
கேச! உனக்குவாய்க் பெண்ணுருவம் நினை தந்தையால்
தான் மாறும் அதுவரைபில் ஆறுமாதம் பெண்ணாகவும்
ஆறுமாதம் ஆணாகவுயிருப்பா யென்றனர். இரட்சக அவ்
விடம் விட்டுத் திரும்பி, எனது ஆனுருவத்தைக் கிரகித்

துக்கொண்டு எனக்குப் பெண்ணுருவத்தைக் கொடுத்தவன்
இந்தக் குளத்துக்குள்ளிருந்தவன் தான் அவன் எந்த விலகத்
திலாவது ஒளித்துக்கொண் டிருப்பான் அவனை இப்போதே
தேடிக்கண்டு பிடிப்பேன் என்று, இந்திரனுலகஞ்சென்று
நீதவேந்திரன் சபைக்குப் போனவுடன் அவன் கண்டு
மோகித்து இரட்சகை அடித்துக்கொண்டுபோய் தனது மாளி
கையில் புனர வாழ்வு கொடுத்தான். தனது உடம்பு
விட்டுக் திரும்ப சூரியனாகத் தோன்றித் தன்னை உலகத்
திற்குக் கொண்டுபோய் அந்நிகழ்வு செய்து சுகரீவன்
பிறர்க்கான். பின்னர் இரட்சக அங்குமாறு உலகத்துகொண்
டிருக்கையில் வேதன் உலகத்தைப் பற்றி, 'முனியே'
எனது கொட்டாவிற் பிறந்த இரட்சக பெண்ணுருவம்
வாய்ந்து அலைத்துக்கொண் டிருக்கிறபடியால் நீ சென்று
பிடித்துவந்து நான் பல வாங்கள் பெற்ற தலமாகிய திரு
வான்பிழிற் கொண்டுபோய் சென்மநாசனி யென்னுந் தீர்த்
தத்தில் மூழ்குவித்துப் பெண் சென்மத்தை நீக்கி என்
னுலகம் கொண்டுவருவா யென்றனர். அங்நானமே நாரதர்
நேடிப்போய் சந்திரனுலகத்திற் கண்டபிடித்துக்கொணர்ந்து
பிரமன் கட்டளைப்படி செய்து சத்தியலோகத்திற் சேர்த்
தனர்.

இரட்சக சென்மநாசப் படல முற்றிற்று.

பார்த்தசாரதி பாபநாசப் படலம்.

நாராயணமூர்த்தி வடமதுரைப்ிலை வசுதேவனுக்குந்
நேவகேக்கும் புகத்திரனாய்ப்பிறந்து, ஆயர்பாடியினந்தனிடத்
துவன் மனை யிசேரதைபிடத்தும் வளர்ந்து பலராமனுக்
குத் தம்பியாய்க் கிருஷ்ணனெனும் பெயர்பூண்டு வளரு
கையில் இவன்மாமன் கஞ்சன் கேள்விபுற்று இவனால் உன்
னுநீர் நீங்குமென்று அசுரியாலுணர்ந்து, இவனைக் கொல்
லும்படி சூதகி என்னுமாக்கியை யனுப்பினன், அவன்

அழகிய பெண்ணுருவங்கொண்டு குழந்தையை மடிமீது வைத்துப் பாலூட்ட பாதுண்ணுவதுபோல வவளுந்நிரை முண்டனன், தொட்டிலினித்திரை செய்கையிற் காலுதறி யழுக்கையில் அவ்வுதையுண்ட சகடந்துளாயின. அச்சம யத்து ஒருவன் கண்ணனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்தி லெழுப்பவு மவன் விழிபிதுங்கத் தாக்கிக் கொன்றனன். தவழந்து விளையாடி மண்ணுண்ணக்கண்ட வசோதை யொரு சிறுகோல் கொண்டோச்ச வாய்திறத்தழ வாரம்பித்தனன். அப்போதவன் வாய்வழியே சர்வாண்டங்களைபுங் கண்டு வியப்புற்று உடனே மறந்து எடுத்தனைத்து முத்தமிட்டுக் கீழேவிட்டுத் தயிர்க்கடையச் சென்றனன். கண்ணை மலார் விடுகளிற்சென்று உறியைத்தாவி வெண்ணெய் முதலிய திருடியுண்ண தாய் பிடித்துவந்து உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டிவைத்தனன். உரலை மெல்லவிழுத்துக்கொண்டு சென்று இரண்டு மருதமாங்களி னடுவிற்குக்க அம்மாங்கள் முறிந்து விழ்ந்துபழைய வடிவங்களைப்பெற்றுப் போயின. கண்ணன் பசுக்கூட்டங்களைமேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருஅசுரன் கன்றுருவங்கொண்டுவரலு மதனைத் தூக்கி விளாமரத்தின் மீதுவிசிக் கனியுதிர்ந்து அவ்வசுரனுயிரினைப் போக்கினன். மற்றோசுரன் பட்சியருக் கொண்டுவந்து கண்ணனை விழுந் குதலு மவன் வாயினுழைந்து இரண்டாகப் பிளந்துவிட் டனன். மலைபடிவாரத் தோர் நான் இராக்கத னெருவன் வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கக் கண்ணன் குகையென வெண்ணி நுழைந்து உண்மையறிந்து உடனே கொன்று அவன் சாபத்தை நீக்கினன். பிரமாவானவர் பசுக்கூட்டந் தையும் இடையர் பிள்ளைகளையும் கவர்ந்துகொண்டு மறைப உடனே அப்பிரமன் வெட்கமடைய யாவரையுங் சிறுநீட்டித் துக்கொண்டனன். யழுனை திரத்தின் சமீபத்துற்ற வோர் படுவின் விஷநீரை ஆயர்பின்னைக் காண்டு மடிய ஆவர்களை மெழுப்பி அம்படுவிலிருந்த காலரிக்கனென்னும், பாம்பு மேலேறிநடித்து அப்பாம்பின் மனைவியர் வேண்ட விடுத் தனன். கண்ணனைப் டார்க்கும்படி வந்துகொண்டிருந்த நந் தனை அக்கினிவிளாந்து கொள்ள அவை முழுவதனையும் வாரி யுண்டனன். தன்னொடு விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளை

கடையூர் சிவசூழ அதனையுமுண்டனன். இடைப் பெண்கள் தங்கள் ஆடை முதலையவற்றைக் கரைத்து வைத்து மடுவி ஸிறங்கி ஸ்தானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் கண்ணன் அவர்கள் வஸ்திரங்களை யெடுக்குக்கொண்டு சமீபத்துற்ற ஒரு புன்னை மரத்திலேறிப்பிருந்து அவ்வாய்ச்சியர் பலவிதமாகக் கேட்டுங் கொடாமற் வெளியேவந்து சீர்வாணமாய் நின்று அஞ்சலித்தவர்க்கே கொடுத்து யாவருக்குங் காதலை முட்டினன். அவர்கள் மயங்கி கண்ணனைச் சூழ்ந்துகொள்ள அவர்களோடும் பற்பலவகையான லீலைகளைச் செய்தனன். யமுனை தீர்த்தொருநான் வேயங்குழலை வாயினில் வைத்துக் கண்ணன் பாடுதலும் குடத்தியர்கள் கேட்டோடியும் வந்து பரவசராய்வேண்ட அவர்களோவ் வொருவரோடுத் தனித் தனி சையோகஞ்செய்து சந்தோஷிப்பித்தனன். சரஸ்வதி தீரத்தில் தனது சுற்றத்தினரோடும் பிராமணரோடுஞ் சென்று சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாகொண்டாடி மகிழ்ந்தனன். தனது தந்தை நித்திரை செய்கையில் ஒரு பாம்பானது விழுங்கக்கண்டு அதனைக்கொல்ல அது பழையவரக் கணுருவைவாய்த்து விடைபெற்றேகின, தான் யமுனைதீரத்திலுலாசி வருகையிற் சங்குடனென்பன் வந்து காக்க அவனைக்கொன்று அவன் காத்திருந்த மணியையெடுத்து பலராமற் கிந்தனன். பசுநிரை புள் எருதுருவர் தாங்கிவந்த வேரடிவண்ணை யோரறையால் கீழ்த்தினன்.

இததகைய வரிய செயல்களைக் கஞ்சன் கேள்விபுற்றுக் கேசி யென்பவனைக் குதிரையருவத்தோடு மனுப்பிக் கண்ணனை மாபக்க வுத்தரவளித்தனன். அவ்வாறுவந்த குதிரையின்வாயில் காத்தைக் கொடுத்துத் தூக்கி விசியெறிந்தனன். மபன், எச்சன், விஜயாமலென்பார் கானவர் மக்களைக் கொண்டுபோய் ஒரு மலையின் முழையிலடைக்கக் கண்ணனுடனே மீட்டுக்கொண்டனன். கஞ்சனவைபனைத்தையு மறித்து கோபாலேசத்தனாய், மல்லர்களை பழைத்து இவ்ருவருங் கண்ணனை புத்தஞ்செய்து அவனை புமவனண்ணனை புங் கொல்லுவிர்கொன்று கட்டளைபிட்டு அவர்களை பிட்டுக் கொண்டு வரும்படி வுக்குருரனென்பவனை யனுப்பினன்.

அவன் சென்றழைக்க வவன் பின்னே பலராமனோடு கண்
ணன் மதுரைக்குச் சமீபம்வந்து வழியிலெதிர்பட்ட அரச
னது வண்ணனைக்கண்டு ஆடைகேட்க அவன் மறுக்கவு
மவனைக்கொன்று கலைகளைப் பறித்து யாருக்குமிந்து தாது
முடித்திக்கொண்டனன். பின்னர் அரசனுக்கு ஆபரணமணி
வோன பல கலன்களோடும் வர வாங்கிப் பூண்டுக்கொண்
டனன், கூனியொருவன் பல சகர்தங் கொணர்ந்து ஏந்த
வேற்று அவன்கூனை நிரிந்ததினிட்டனன். உடனே யரச
னது விற்சாலையினுழைந்து அங்கிருந்த வில்லுகளை முறித்
துச் சுழற்றி மோதிக்கொன்று முன்வந்த மல்லரை விழ்
திச் சிங்காசனத்திருந்த கஞ்சன்மீது சிங்கமேறாற் பாய்ந்து
உயிரைக் குடித்தனன். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து ஆர்த்
தனர்.

பின்னர் கண்ணனும் பலராமனுங் காசிசேஷத்தொத்தி
னுக்குச் சென்று சார்திபனி முனிவரிடத்து எட்டெட்டுக்
கலைகளையு மறுபத்துநான்கு தினங்களில் கற்றுத் தெரிந்து
அவருக்குப் பாதகாரணிக்கையாக அனைக வருடங்கட்கு
முற்றி முதலையாலுண்ட அவர் குமாரனை பெயலோகத்தி
னின்னுக்கொணர்ந்து கொடுத்துமீண்டு மதுரையிலே வாழ்
லகையில், சராசர்தன் எதிர்த்துப் பதினேழுதாந் தோற்ற
னன். கலவயவ னென்பான் பலசேனையோடு மெதிர்க்க
அவனுக்குத் தோற்று விட்டவன்போலு மோடி ஒரு குகை
யின் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு முகஞ்சன பின்னர்
மறைந்தனன், கலவயவன் கண்ணனைக் காணுது முகஞந்
தனை உதைக்க வவன் கண்விழித்தெறித்தனன். பின்னர்
அய்வரசனுக்கு வேண்டியவரங்கலிந்து திரும்புகையில் சரா
சர்தன் வரக்கண்டோடி பொருமலையின் சூழையினுழைந்
தனன். சராசர்தன் அம்முழைக்குத் திவைத்து விட்டேக
வுங் கண்ணன் குதித்து வெளிவந்து மதுரைடைச் சார்து
சமுத்திரத்தின் மத்தியிற் பனிரண்டுமோசனை அகலிகைத்
தில கவனையென வொருபட்டண முண்டாக்கி வாழ்த்து
வருகையில், எயாநந்த நாட்டுச் சகவிராதுயன் மகலோப்
பலராபற்கு விவாகஞ்செய்திற்று, சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க
வெண்டி மென்றிருந்த விதர்ப்ப நாட்டு உருக்குமன் தந்தை

யை அவ்வுருக்குமணியி னுளவினாலேசென்று யுத்தஞ் செய்து கொணர்ந்துதான் விவாகஞ்செய்து, சத்யபாமை, காளிர்தி, சாம்பவதி, மித்திரவந்தை, சத்தி, இந்துபத்திரை, இலக்கணை இவர்களை யு மணந்து, பல புத்திரர்களோடும் வாழ்கையில், சாம்பவதிக்குமாத்திரம் புத்திரனில்லாக்குறை யால் உபமனிய பகவாண் யடுத்துச் சிவநீட்சை பெற்றுச் சிவலிங்கப் பூசைசெய்து சாம்பனே முதலான குமாரர்களைப் பெற்று இருந்தனன்.

இங்ஙனம் வாழ்கையில் அஸ்திநுபிரிப் பஞ்சபாண்ட வர்கள் துரியோதனனால் நாடிழந்து வனவாசஞ் சென்று திரும்பித்தஞ்சமென்று தன்னைச் சாரக்கண்ணன் துரியோ தனன்பாற் றாதாகச்சென்று காரியமுடியாததால் பார்த்த னனுக்குச் சாரதியாக விருக்கவிசைந்து யுத்தத்திற்கு ஆரம் பித்துப் போர்க்களத்தில் இரத்தத்தோடும் வர அருச்சுனன் பனகவரைப்பார்த்து நிதானித்துத் தனது சாரதியை நோக்கிச் சொல்லுவான். மைத்துனா! இங்கிருக்கின்றவா் கள் பாவருஞ் சுற்றத்தார்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இவர்க ளையெல்லாம் கொன்றுவிட்டு எத்தனைகாலம் நாம் வாழப் போகிறோம், இதுவரையி லுலகையாண்டவர்க ளொருவரை யுந் காணோம், ஆகையினால் இவர்க ளையெல்லாம் கொன்று விட்டு இந்த மண்ணையாளேன் என்றனன். சாரதி அருச் சுனனை நோக்கிப் பார்த்தனே! இவ்வுலகில் விவகாரத்திற் சத்தியமென்று சொல்லும் கருமங்களியாவும் பாரமார்த்தி கத்திலி யாதொருபயனுமில்லையாய் முடியும். பல குடக்கரி லுள்ள ஆகாயமுற்றும் வானாகாயமே போல சிவகோடிகள் யாவும் பிரமமே யாகும், இந்த வுண்மையையறிபாது அறி வினத்தால் பேதம் பாராட்டிக் கருமங்களிற் கட்டுண்டழி வர், நானும் பிரமம், நீயும் பிரமம், நின்கையட்பும் பிரமம், பகைவரும் பிரமம், யுத்தமும் பிரமம், ஜெயமும் பிரமம், தோல்வியும் பிரமம், எல்லாம் பிரமமேயாகும், எகமாகிய பிரமந்தானே போக ரூபமாக நின்று அப்போகத்தை யாவருக்கு மூட்டுதலினால் நீயேன் வினாக மோகமுற்றாய் உடனே யுத்தம் செய்குவாயென்றனன்.

இந்தப் பிரகாரமருட்டவு மருச்சுனன் வீராவேசத்
தோடு பதினெட்டு நாள் சுண்ணனின் பலத்திரங்கனால் யுத்
தஞ்செய்து வெற்றிபுனைந்து தனது தமையன் தருமனுக்கு
முடிசூட்டினான். இவ்வகையிற் பாரதப்போர் முடியவும்
கண்ணன் தனது துவரை நகரை நோக்கிச் செல்லும்கையில் வழி
யிலுபமணிய பகவானைக்கண்டு திருவடிபில் வீழ்ந்து பற்பல
விதமாகத் தோத்தரித்து வணங்கி எதிரே நிற்க, முனிவர்
கூறுவர், பார்த்தசாரதியே! இவ்வுலக கண்ணையின் பொ
ருட்டு நீ அவதரித்தாயாபினும், உன் நியமத்தை மறந்து
வஞ்சகப்போர் முடிப்பித்ததே யன்றி, நினது தோழனருச்
சுனனுக்கு வெற்றியுற அச்சமயத்தி லவனை மருட்டிச் சந்
காரியமாகிய சிவபூசை யாதியன முத்திக்கேதுவாகவும்,
அவை விவகாரத்தினுக்கே யென்று கூறினை, வேதவுண்மை
நீ யடுத்திருந்தும் அவன் மயங்கும் வண்ணம் அச்சமயங்
கூறினையாபினும், இதுண்மையென மற்றையர் நம்பிக் கெடு
வதற்கேதுவாயினமையின், நினக்குப் பாவம் வந்தெய்தி
யது, அதை யொழித்தற்கு வகைகேடுதி யென்றான். கண்
னைன் அந்தோ! என்செய்வேன் விளையாட்டுக்காரியம் வினை
யாக முடிந்தது, இதையொழித்தற்குத் தேவிரே உபாயங்
கூறவேண்டுமென்ன, முனிவர், கிருஷ்ண! எத்தகைய பாவங்
களையும் போக்குவது சிவனின்க தரிசனமே யல்லாமல்
வேறில்லை. இத்தகைய தரிசனமுந் சிறந்த தலங்குளிரேனரி
டில் மிகப்புண்ணியமாம். ஆதலின் சிறந்த திருவான்மியூர்ச்
சென்று பாவநாசத் தீர்த்தத்திற் படிந்து எத்தனாகுவென்
றான். உடனே விடைபெற்றுத் திருமயி வான்மியூர
டைந்து பாவநாசத் தீர்த்தத்தின் பூங்கு விபூதியணிந்து
உருத்திராக்கம்பூண்டு மருநீர்களைத் தோத்தரித்தான்.
சுவாமி யெதிர்வந்து கண்ண! என்னத்தவிர வேறபொருள்
இல்லையென்னும் மறைபுண்மையைத் தேருது வேறு விபரீ
தப்பொருட்படுத்தி யருச்சுனனை மயக்குவித்தா யாகலின்
நின்னைப் பாவம்பற்றியது. அதைப் பாவநாசத்தீர்த்தம் க்
கேபது. இன்னங் கின்னுருக்குள் வைகுண்டமடைதி
யென்று மறைத்தான். பார்த்தசாரதி உடனே பலதாம்
நயமில் வீழ்ச்செய்ந்து வான்மியூரை வலம்வந்து மெள்ளத்

திரும்பி அவ்வெல்லையினுக் கோர்க்கடிகைத் தூரத்திலுள்ள றுரு அல்லிக்கேணிக்குச் சடீபத்திற் றங்கித் தினமும் வாழ்ந்து, இரவுதோறுஞ்சென்று மருந்திசனை வணங்கி மீள் வன். இவ்வண்ணம் பார்த்தசாரதிப் பெருமாள் தங்கிய இடத்தைத் திருவல்லிக்கேணியென வின்றும் வழங்கி யனேகவடிபார்கள் சென்றுபோற்றிச் செல்வமுதலிய பெறு வர். சிலகாலம் வரையில் சுண்ணன் இவண்தங்கி வான்மிபூ ரீசனுக்குப் பல திருவிழா முதலியசெய்து தரிசித்துத் தனது துவரைநகருக்கேணன்.

பார்த்தசாரதி பாபநாசப்படல முற்றிற்று.

சந்திரன் காமநாசப் படலம்.

அத்திரிமுனிவர் தனது புத்திரனாகிய சந்திரனைப் பிர கஸ்பதி முனிவரிடத்திற் கல்வி கற்கும்படி விட்டுவைத்தனர். அவனவ்வாறே படித்துவருகையில் அவனழகைக்கண்டு பிர கஸ்பதியின் மனைவியாகிய தாரை மோகங்கொண்டு அவ னுக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் பல குறைவற நடத்திவரு கையில், தனது குருமனைவியின் சரசநடையினைக்கண்டு சகி பாது தனக்குள்ளே சொல்லுவாணாயினான். ஆந்தோ! என் செய்வென் என் தந்தை இதைக் கேள்விப்பட்டால் பிகக் கோபிப்பே. இந்திரன் தெரிந்தால் அவமானம் செய்வனே. ஆனால் இந்தத்தாரையினழகைப்போல பூவுலகத்துங்கண்ட தில்லை. இவளைப் படைக்குங் காலத்தில் பிரமன் இவளமீது நீமாகியா திருந்ததும் அதிசயமேயாகும். தானாக வலியவர் தனைந்தால் என் னாழானது மிக்க நல்லதே. இவனோக்காணுந் தோறு மன்மதன் பாணங்களால் வெகு துன்பப்படுகிறேன். இவனோ தனது அங்க முழுவதையும் நன்றாக முடுகிற தில்லை. நானே அவசரப்பட்டால் என்னதீமை விளையுமோ, இந்த வாசையைத் தடுப்பதற்கு எந்த ஞானம் தலைபெடுக்

கும், இவன் வீடே குபேரன்வீடு இவன் தரிசனமே பெரிய தலம், இவன் பெயரைச் சொல்லுதலே மந்திர செபம், இவன் சையோகமே அத்துவிதம். என்று இவ்வாறு இரு வரும் சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டாமல் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில் இந்திரனுனவன் விருத்திராக்ஷனைக் கொன்ற பாவத்தைப்போக்கத் தானியற்றும் அவ்வேத யாகத்தை நடத்துதற்குப் பிரகஸ்பதி பகவானுக்குத் திருமுக மனுப்பினன். இதைக் கண்ணுற்று முனிவன், தனது மனைவி தானையை நோக்கிப் பெண்ணே! இந்திரன் யாக காரியமாக வென்னை யாழைக்கின் றன் போய்வருகிறேன். நீ நமது ஆசிரமத்தில் சாக்கிரதையாக விருக்கக் கடவை, தலைபை வாரிக்கொள்ளுதல், வாசனை பெண்ணெய் தடவல், திலகந்திருத்திடுதல், உயர்ந்த வஸ்திர முடித்திடுதல், வாசனை புட்பஞ் சூடுதல், ஆபரணமணிதல், மிக்க வன்னமுண்டிடுதல் இவை முதலிட, நாயகனில்லாத காலத்திற் கற்புடைய மாதர்கள் செய்யார்கள், நீ இந்தக் தருமங்களை யனுசரித்து வாழ்வதுடன் நினக்கு வேண்டுங் காரியங்களை நமது சந்திரனைக்கொண்டு புழுத்துக் கொள்ளுவாய், அவன் வயதிற் சிறியவனுயினும் புத்தியிற் பெரியவனையாவன். இவனை நெருக நினைபற்க, இல்லற நடத்தவதில் நிபுணன் நின்னை விழிப்பினிமைப்போலக் காப்பன், எனக்கு விடைதருவா பென்றனன்.

தானை இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட மாத்திரத்திற் தலை குனிந்து, தானையைப் பெருவிரலினுற்றிற் கண்ணார் சிந்த, வலது கரத்தைக் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி பழுது சொல்லுவன். நாயக! தனது சிபித்வார்த்தை போதாம, இங் உனக்கே பழகாரி நச்சிடுது. நின்னைப் பிரிந்து தனியாக வெப்பொழாவது கண் வாழ்க்குதுண்டோ? எழுவரின் பது ஏதாவது கோபபுண்டோ? தங்கடது மனந் தானெப்படி துணிந்ததோ? போய் வருகவென்று எப்படி சொல்லென் சொல்லெனென், யாகத்தைத் தடுத்த பாவம் வரும், தேவரீர் தடுத்த யாத்திரை செய்ததாலும், நீனை

வகித்துக்கொண்டிருந்தாலும், உபாசனை முதலிப விரதங்
களினாலும், முனிவர் கூட்டத்துடன் வாழ்ந்ததலினாலும்,
எனது ரூதுதினங்களாலும் பலநான் நமக்கு ஆலிங்கனமில்
லாது நாள்கள் கழிந்தன. மிகுந்த காலத்தும் இத்தகைய
அவதிவாய்க்குமேல் நான் எவ்வாறு சகித்து வாழ்வேன்,
நின்னைத் தடுப்பினில் என் கற்பில் பங்கம்வரும் ஆயினும்
எத்தனை நாளைக்குள் வந்திடுவிரென்பதையாகிலுஞ் சொல்
லுக வென்றனள்.

பெண்ணே ! யாக முடிந்தவுடன் வந்துவிடுவேன் முப்
பதநான் எப்படி யாகிலுங் கழித்துவிடுவாய், போக விடை
தருவாயென்று தேவகுரு சென்றனன். சூரியனு மேற்
நிசைச் சாய்ந்தனன். குருவினுடன் சந்திரன் வழித்துணை
யாகச் சிறிது தூரம்போய் வருவதற்குள் தாரை சகியாது
அதிர்ச்சிரம் அறுசுவையொடுங்கடிய அன்ன முதலிப
சமைத்துப் பொன் பாத்திரங்களிலமைத்துவைத்து, வாசப்
பொடியுடன் வெந்நீர் தயார்செய்து, தெருவாயற்படியில்
வந்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனள். வந்த சந்திரனைக்
கண்டு பால ! நின் குரு தனது மனைவியைப் பாதுகாக்கும்
படி சொன்ன சொல்லை மறவாது என் வார்த்தை நினைபுந்
தட்டாது இருக்கக்கடவை, பொழுதுபோயிற்று எழுந்
திருப்பாயென வழைத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு அசனத்
திருத்தித் தனது கை வளையல் கலகலென்ன முகத்தில்
நீரரும்ப முத்துமாலைச் சிக்குண்ணா ஆடையைத் துடையா
வுத் தூக்கி நன்றாகச் செருகிக்கொண்டு ஸ்ரானஞ்செய்தித்
துக் கலையாற்றுடைத்துக் குடுமிக்கு வாசனையூட்டி, வஸ்திர
முடுத்துப் புட்பமுடித்து அன்னம் படைத்துப் பருப்பிட்டு
நெய்வார்த்துப் பலவித கறிகளுடன் உண்ணச் செய்து விசிறி
கொண்டு விசிறி மிருதுவான சரசுவர்த்தைகள் பேசிச்
கொண்டிருந்தனள்.

சந்திரன் உண்டிவின்பு எழுந்திருந்து தாரை தன்
னிடத்து அதிக மோகமாயிருக்கிறுளென்ற குறிப்பறிந்து
சமீபத்துள்ள ஒரு கந்தவனத்திற்கு போயிருந்தனன். தாரை

புடனே * துவர்விரையோடு ஸாஸிகைமிலாறிய நிரிற்ரு
 னித்து, சரிசைக மெகலைபூண்டு, பட்டு இரவிக்கை யணிந்து,
 வாசனை தடனிப் பல வாபாணர்திரித்து, புட்பஞ்சுபுக்
 கொண்டு சந்திரன் தங்கு ரந்தவனனோக்கிவா வாய்மித்த
 னன். சிறிது இரவிக்கையைத் தளர்த்தித் தனஞ் சிறிது
 மிதுங்க அபுக்கடி காத்தால் தலையைத்தடலிக் கொண்டு,
 பக்கத்திருக்கும் செடிகளில் புட்பங்கொய்து சிறிது வாபக்
 கால்களைத்தாண்டி மாத்நுனிழலிற்செனது வண்டிக் கூட்டங்
 களின் பாட்டுகளுடன தானும்பாடி. பல சரசகத்துடன்
 சென்றான். சந்திரன் கண்டு சடிக்கவொண்ணாத பரவசத்
 தாற் புத்தி திகைத்து ட! ட! நமது தவமே திரண்டு ஒரு
 வாவருவதுவோ, என் னாழின் பெருமை என்று! நன்று!!
 முடிவாகத்தும் இத்தகைய ஒருவமுண்டோ, வச்சிரத்தினு
 லேயே யமைந்த தேகமோ, இது பிரமன் படைப்பிலடங்
 கிடமோ, நட்சத்திரக் கூட்டங்களுள்ளாம் இவன் முன் என்ன
 வாகும், இவன் தேகத்திலுற்ற அங்கமொன்றினை இன்னதற்
 குவையென மதிப்பவர் ஏழையறிவுடையவையாம். இவன்
 தேகத்தினழகைக் கவர்த்து கொண்டு உலகத்திலுள்ள
 பெருநாளினத்தும் பிரகாசிக்கின்றன. இத்தகைய வழிகி
 தனித்து இங்குவருவாளேல் மன்மதலாமினும் சரணமடைய
 மாட்டானோ, இவளழகின் சரையால் இந்த ரந்தவன முழு
 வதும் மிகவழகாகத் தோன்றுகிறது. என்று இந்தப்பிரகாரம்
 விபர்ப்புற்றுத் தனங்குள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில்

* துவர்வகை பத்து - பூவம் திரிபில புணர்வன் கருங்காலி,
 நாலவொடு நான்மாம், விரைவகை ஐந்து-கொட்டத்துருக்கந்தகரமி
 லாம், ஓட்டிய வகையும் விரை - ஒமாலிகைவகை முப்பத்தைந்து
 - இலவங்கம் பச்சிலக் கச்சோலமேலம், குலவியநாகணங்கோட்
 டம் - லவிய, நாகமதர்வரிசிதக் கோலன்னாரி, வேகமில்லெண்
 கோட்டமேவுசர் - போகாத, கததுரிவேரி விலாமிச்சைகமரோணுக
 மாச்சுபுடன், எண்ணஞ்சயரோகமின்புகழு - கன்னியினம், புன்னை
 சூர்ந்தாது புலியுகிப்புஞ்சரளம், பின்னுதபாலம் பெருவகுளம் -
 பன்னம், பதுமுகதுண்ணேலம் பைங்கோடுவேரி, கதிரைகையா
 யேமாலிகை,

தாரை சமீபித்து வந்து குஞ்சிறிப்புடன் வாசனை கம
கமெனக் குந்தித் தனது மனக்குறிப்பைக் காட்டினள்.

சந்திரன் கண்டு பரவசமாகி உடலஞ்சில்லென, தனது
காதலை புள்ளாடக்கிக்கொண்டு ஆண்மையைவிடாது என்
தவம்பலித்துவிட்டது, இவன் தனிமையாயினன் ஆயினு
மாதரை நம்பப்படாது இன்னமூந் தடுப்பேன இலையெல்
குறிப்பின்படி நடப்பேன் என்று எண்ணிக் கூறுவான்.
தாரையே! நான் தனியாயுள்ள இடத்தில் 6 வரலாமோ,
விட்டில் வேலைபிட்டுலையோ, நாயகனில்லாத சமயம் இந்தவித
மாக வலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பது கற்புடையாருக்கு
காருமோ, நாரிருவருஞ் சத்தமாக வதித்தாலும் அன்னியர்
கள் ஏசாரோ? அதிசேக்காம் போகவென்றான். இந்தப்
பிரகாரங் கூறிய சோமனைத் தாரைநோக்கி உடுபதினா?
நின்னிடத்து நான் வந்தாலுலகமென் சொல்லும், உன்னைக்
காணுதற்கே கலன்கள் பூண்டேன். விட்டுவேலைகளை பிடித்த
வேறு காலமில்லையோ, உன்னைக்காட்டிலும் வேறு
செயலென்ன விருக்கிறது. என்னைப்போலுஞ் சசித்தவர்
களொருவருமில்லை. பூர்வதவத்தின் கலவினையால் உன்நாச
தனியே யிங்குக்கண்டேன், உன்னுடைய கட்டபுகை
எண்ணி எண்ணி முர்ச்சித்தேன், நினது மார்பைத் தவழ
விம்மிய தனங்களை எவது காக்ககனால் அதுக்கி அதுக்கி
யாண்டுவந்தேன், மண்மதனாற்றிட்ட நுன்பத்தைக்கூட என்
திறபாமோ, வஞ்சமில்லாது கூறுவேன், நின்னழகு என்னைக்
கொளுத்திவிட்டது, அதனால் நினது சரணடைந்தேன்
துரையே! உடனே ஆலிங்கனம் செய்கவென்றான்.

சந்திரன் கேட்டுத்திகைத்துப் புனகாங்கிதங்கொண்டு
கூட்டிய தெப்பத்தைக் கொண்டாடி மீட்டுஞ் சொல்லான்.
தாரையே! உல்லாசமேபிந்தாய் தேவகுருவின் மனை
வியாலாய், மூன்று லோகத்த மாதருள்ள மாகியாயினே, 6
இவ்வாறு நடத்தல் உலகத்திலெவ்வன்றோ, நினது நாயகனை
வஞ்சிப்படியல் தேவர் நரையாமோ நாடி வெண்குஞ்சு
பாடிவன்றோ, திராத கொடியனானும், திமையனானும்,
தந்திரமேனும், அங்கயினனானும் நாயகனாய் வாய்ந்த

நின்னார் அவனோடு வாழ்தலை புத்தமிழின் லட்சணம். இதற்கு மாறுபட்டால் தாயுந்தந்தையும் பகைத்திடுவர் மாமனுமாபிபும் நீக்கிவிடமுயலுவார்கள், சுற்றத்தார் கொன்றுவிட நினைப்பார்கள். ஆகையால் இந்த வபவாத நமக்கென்னத்திற்கு என்றனன்.

தாரை சந்திரனை நோக்கி அம்புலியே! நீ கூறிய சீபாயமனைதது மெனக்குந்தெரியும், நீசொல்லுதல் மீனாக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுப்பதுபோலும், இக்கதைகளை யெல்லா மொருபக்கம் கட்டிவைப்பாய் மாதர்கள் சையோகமே ஆனந்தம், அவர்களது மலையைபொத்த தனங்களோடு பழகியறிபாத நீ குற்றங்கூறிக் காலத்தை வினாக்கழிக்கின்றாய், விகடமான வார்த்தை பிதுகாறும்போதும், உன் ஆசையை படக்கிக்கொண்டு வெளியிலேதேகோ பேசுகின்றாய், சரணமென்றடைந்த வென்னை அவமானிடுதல் பாவமாகும், இந்தத் தேகமுனக்கடிமை என்ன அவமானம்வந்தாலும் என்க்குக் கூன்பபில்லை. என்னழகை யெல்லாந் காட்டினிலவாக் கழித்திட்டேன். நின்னதாரத்தைத் தந்தால் நினக்கு மிகப் புண்ணியம், சின்ன வயதுமுதல் நானுன்னை வளர்த்தேன் பெரியவனாயினபின் என் சொல்லைத் தடுக்கின்றாய், உன்னை யனையுழரிமை யெனக்குண்டு என்பது மறந்தனைபோலும், நீ படித்தபடிப்பின் சாமர்த்தியத்தை யிங்குக் காட்டவேண்டாம், நாயகன் சொல்லைத் தடுத்தல் பாவமென்று சொல்லின, உன்னை நான் நாயகனாகக் கொண்டபின்பு உன் சொல்லைக் கடுத்ததுண்டோ, நாயகனிடத்து மனைவி கேட்டுக் கொள்ளும் நிரூப்பத்தை முடிக்காதிருத்தல் நாயகனுக்குக் காருகமா ஆகையால் நீயே தவறிவிட்டாய். தாருகாவனத்திலும், ஆயர்பாடியிலும் நடந்த கதை நாமறியேமா, பிரமன் தான் பெற்ற சரஸ்வதியை மனையாகக்கொண்டான், கண்ணன் தனது அத்தைபாகிய ராதையை யணந்திட்டான், கவுதமன் பத்தினியை இந்திரன் புணர்ந்தான், பிருந்தையை விஷ்ணுசொந்தான். இவர்களெல்லாந் தேவரென்று முனிவரென்று இன்னமுமில்லையோ, மாதர்கட்குத் தக்கபடி இன்பத்தைக் கொடுக்க சக்தியில்லாத மெலிந்த முனிவர்கள்

தங்கள் மனைவிப் பிறரைநாடிச் சுகத்தையனுபவிப்பவென்று
பனைப்போலைகளி லெழுதிப் பயமுறுத்தி வைத்திருப்பதை
புண்ணிப்போன்றார் நம்பி பலனிழந்தார், இது உண்மை
மாதர்கள் சுகத்தையுணராத முனிவர்களு தவஞ்செய்து
தேகத்தைச் சமைப்பாந்தாங்கிக் கொண்டு காட்டிற்றிவர்.
புது மணப்பெண்களை யணைந்து வாழ்வதினுங் கல்வியில்
தேர்ந்துள்ள கல்லார் சையோகமே பெரின்பம். இந்த அண்
மையை என்னிடத்துத் தேர்ந்திடுவாய். இதனால்வரும்
பாவத்தை நானே நுகர்கொள்ளவேன். எனக்கு உயிர் பிச்
சைகொடுக்கும் புண்ணியத்தை நீயே நுகர்கொள்ளுவாய்,
இந்தச் சொல்லை மறுப்பையேல், இனி யொருக்கணமுந்
தாளேன். துரையே! யட்டா யினாகக் காலங்கழிப்பதிற்
பிரபோசனமில்லை, இதுவரைபில்போதுஞ் சல்லாபம் நின்
றேனை வழங்காமென்று அதிசங்கிரஞ் சந்திரன்மீது விழுந்து
அணைந்தனள்.

இருவர்களு மல்கட்டாய்க் கட்டிக்கொண்டு பரவசமாய்
முர்ச்சித்துச் சிறிது நேரம் பேச்சின்றித்தெளிந்து பெரு
முர்ச்சிட்டு அதாமுண்டு பலதாமுத்தமீந்து கலகலவென்று
முத்துமாலுகள் சிக்குண்ண, குழலவிழ காற்சிலம்பு சத்திக்க,
வியர்வையரும்ப வலமிடமாகப் புரண்டனர். பின்னர்
தாரையெழுந்து ஒரு சுற்று ஆடையோடு மற்றைய வாடையைத்
தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு அவிழ்ந்து வீழ்ந்த
கூந்தலை இடது கரத்திலேந்தி வலதுகரத்தாற் சந்திரன் கரத்
தைப்பிடித்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குள்சென்று கட்டிய
லேறியவுடன், சந்திரன் தாரையைக்கீழ்த்து அவள்முகத்தில்
புன்னகையரும்ப ஆபரணம் பிரகாசிக்கச் செவ்வாய் தாடி
துடிக்க, தனங்கள் விம்ம இரவிக்கையவிழ இடை நடுநடுங்க,
சரச சல்லாபங்களோடு, விழிகள்சிவக்க, இரண்டுபயோதாங்
களை வருடி, ஆடையை யவிழ்த்தெறிந்து நிதம்பத்தைத்
தடவி, கூந்தல் அவிழ்ந்துசோர, கொடிபோலச் சுற்றல்,
மரத்தைப்போலேறல், எள்ளிசிபோற் கலத்தல், பால்நீர்
போலொன்றுபடல், தொடைபாணெருக்கல் குறிகள்சேர்த்
தல், கொங்கை யழுத்தல், நெற்றி பொருத்தல் என்ற எண்

வகை ஆலிங்கனங்களை டடாத்தி; அதுலை நீரி, முத்தமிட்டு, உச்சி, கொங்கைகளினிடு, சகனம், முதுகு, கன்னம், பிடர், நெற்றி, தொடை இவ்வெட்டிடங்களில் முறையே கைவிரல் குவித்துத் தட்டல், குட்டுதல், அங்கையாற்றட்டல், பையங்குத்தல், தர்ச்சனியாலுந்தல், தர்ச்சனியாலு மத்தியமத்தாலு நெருக்கல், மேற்படி விரல்களை படக்கிப்பற்றுக்குறி போலப் பிடித்தல், தர்ச்சனியாற்றறுவுதல் என்ற எண் வகைத் தாடனங்களைச் செப்து; கண், கடுபாலம், கொங்கை, நெற்றி, கைம்மூலம், சிதம்பம், வாய்தழ், உந்தி என்ற எட்டிடங்களினுஞ் சம்பனமியற்றி; கழுத்தினிடத்துத் தனத்தினிடத்தும் வளைவாகவும், சுடிதடத்தில் எதிவெதிராகச் செர்த்தும், மேற்கூறிய பூன்றிடத்து தனிவளைவாகவும், கொங்கையினடிப் புறத்திலொன்று, மேற்புறத்தில் மற்றைய நாலுமேகைகளும், கொங்கைகளின் முகப்புடத்து ஐந்தும், கொங்கையின்மீதும் அங்குலினும், பின்புறத்தினு முங்கு லீலையைப்போலும் அமவகையாக நகருகிலோயிட்டு; அதரத்தில் சிவப்புதவும், கடுபாலத்தும் அதரத்தும் வடுப்படாமலும், கடுபாலத்தில் பல்லுமிதழும் போருந்தவும், அதரத்தில் பஸ்தைக்கவும், கைம்மூலம், நெற்றி, பார்பு, தொடை, இவ்விடங்களில் அபூர்வம்படியாகவா தந்திக்குறிகளை யகைமத்து; பெருவிரல், பரந்தான், பரடான், முழந்தான், அங்குல், நாயி, பார்பு, முலை, கைம்மூலம், கழுத்து, கடுபாலம், வாய், கண், நெற்றி, உச்சி என்ற பதினைத்திடங்களினும் அமுதநிலை யாராய்த்து; சங்குரையல் நெறியவும், பாதச்சிலம்புகளோனவும், கண்கள்கிவர்பெறவும், அதர்வெனப்பறவும், வியர்வை யரும்பவும்; கண்டத்தில் பரில், புர, அன்னம், காடை, வண்டு, பூவில், கோழி, செம்போற்று என்கிற எண்வித புட்குறிய்களைக் காட்டவும்; கற்பகந்தைப் பின்றிய காரவல்லிகொடி போலப் பிண்ணிக்கொண்டு; மல்லாத்தல் ஒருக்கணித்தல், மட்காமவைத்தல், சித்தல், குளித்தல் என்ற வேளைக்காயணங்களைநீட்டு; குதியை, பார்பு, கோழி, புண்ண, புரீ முதலிப்பல வேலைப்படும் புதிற்று; கிண்டாயன் கிண்டாயன் அவிபொரு நவியாய் பூண்டபட வாணத்தர் கடலின் முர்க்கப் பெண்பெயற்பெய்ப்பாது குரியன் மதி

மாயினன், இருவர்களும் கட்டில் விட்டிற் றங்கி வெளிவந்து நீராடி வேறுகையாதி யணிந்து அடி சிலுண்டு நாணாளுஞ் சுக போக மனுபவித்து வருகையில் இவர்கட்கு அஷ்டமத்திற் சனியென்ன தேவகுருவும் வந்து சேர்ந்தனர்.

தனது நாயகனைத் தரிசித்த தாரை எதிரோடி வணங் கிக் காலலம்பி அந்நிரைக் கண்ணிலொற்றிப் பீடத்தெழுந் தருளச் செய்து சமீபத்திருந்தனள். கணவன் மனையை நோக்கி ஏதாவது குறைபுளதோவென்றனர். நீரில்லாத குறை யான்தே யென்றனள். பின்னர் சந்திரன் வந்து வணங்க விபூதியிட்டு நீ யெவ்வாறு காலங்கழித்தனை யென் றனர். தேவரீர் வருகையினையே யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்து தாரை சந்தோஷிக்க ினது பணிபோற்செய்து வந்தனன் என்றான். குருகேட்டுச் சந்தோஷித்து வாழ் வையில் இருவருக்கு நடக்குஞ் சல்லாபங்களாற் குறிப்பிற் றோர்ந்த பயமுறுத்திக் கெட்கக் தாரை யுண்மையைச் சொல்லிவிட்டனள், உடனே இருவரையும் சபிக்க ஆரம்பித் தனர். தாரை பணிந்து ஐய! நெருிலையை நாடுங்காலத்தில் தவறாதவர்கள் ஒருவருமில்லை, எதுவும் ஊழ்வினையின்படியே நடக்கும், குற்றம் செய்தவர்க்கன்றோ பரிகாரமும் ஆகமத் திற் கூறப்பட்டுள்ளது, பிரமன் முதலியோரு மனங்கலங்கி னரேல் ஏழை பெய்மாத்திரம், ஏதோ சிறுவர்கள் மயங்கி விட்டோம். மன்னிக்க மென்றுமென்று வணங்க, தேவ குருவு மனைவியின் குற்றத்தைப் பொறுத்துச் சந்திரனை நோக்கி நீ கூயரோகததால் மெலியக்கடவைபென்று சபித் தனர். சந்திரன் அவ்விடம் விட்டுத் திரும்பித் தன் தந்தை யிடஞ் செல்லுகையில் வழியில் நாரதரைக்கண்டு வணங்க, முனிவர் சந்திரனைப்பார்த்து, பாஸ; என்ன காரியஞ்செய் தாய், காமமே பொய் கொலை களவு முதலிய பலதீமைகளுக் குங் காரணமாகும், காமத்தாலிந்திரன் ஆயிரங்க நுகள் பெற்றான், காமத்தால் குபேர னொருகண்ணிழந்தான், காமத் தானுணன் அடைக்க சாபங்கட்கு அளவிட, காமத்தா லுண்டா தும் பாவங்கள் பல. ஆகையால் உனக்குத் காமந் தாரணமாக உண்டான சயரோகமொழியத் திருவான்மீ

யூர்ச்சென்று காமநாசனித் தீர்த்தத்து முழுகுவையேல் எல்லாவினையுமொழியும் என்றவுடன், முனிவரிடம் விடைபெற்றுச்சென்று அத்தீர்த்தத்து முழுகிச் சொக்கநாயகியுடன் மருந்திசனைத் தோத்தரித்துத் தனது நோய்நீங்கப்பெற்றுத் திரும்பித் தனது தந்தை அத்திரிமுனிவரிடஞ் சென்று வாழ்ந்தனன்.

சந்திரன் காமநாசப் படல முற்றிற்று.

சூரியன் பூசைபுரிந்த படலம்.

சூரியன் பிரதி தினம் உதயமாகுந்தோறு மந்தேக மென்னுந் தீவிலுள்ள இராக்கதர்கள் அடிபதினாயிரங்கோடி. பேர் வந்து எதிர்த்து புத்தஞ்செய்துவந்தனர். அதனாற் சூரியன் சகிக்க முடியாது ஒருநாளினாட வாரம்பித்தனன். தேவர்களும் நடுங்கினர் அச்சமயத்தி லாகாயத்தில் அசுரி யுண்டாகிச் சூரியனே! ஓடவேண்டாம், சம்புத்தீவிலே பாஸாற்றின் வடக்கிலே ஈழுத்திர தீர்த்திலேயுள்ள திருவான்மியூர் கேடத்தித் தீர்த்தையடி அங்கு எழுந்தருளியிருக்கு மருந்திசனை வணங்கில் இராக்கதர் பயமொழிபு மென்னச் சொல்லியது. சூரியன் கேட்டு என்னசெய்வது என்னுடைய தொழிலைவிட்டு எங்கனம் செல்வெனென்று துக்கத்துக் கொண்டிருக்கையில், நாரதமுனிவரொழுந்தருளி, சூரியனே! நினது தம்பியாகிய அசுனியென்பவனை யடைத்து நினக்குப் பதிலாகத் திருவான்மியூரக் கனுப்புவையென்று சொல்லிப் போயினர். அங்கனமே சூரியன் அசுனியை யடைப்பித்துக் கூற அவனுமர் நனம் சென்று திருவான்மியூரடைந்து பிரயாணக்குள் சூரியதீர்த்தமென வொன்றுண்டாக்கி மருந்திசனை வணங்கிப் பலவாழைந்துச் சூரியனுக்கு அறிந்ததுச் சென்றனன். பின்னர் சூரியன் தன்னொடநர்க்கு பிராக் ததை எதிர்த்துச்சாபுத் தோக்கடித்துச் சுகமே வாழ்ந்தனன். இச்சூர்ப் தீர்த்தத்தி லாடுவோரும் இத்தீர்த்தத்

கொண்டு சுவாமிக்கு அபிடேஷஞ் செய்விப்பவரும் தேவரே யாவர், எவர்களென்னென்ன விரும்பி முழுகினுமவையாவு மடைவர், மந்திரஞ் செபந் தருப்பணம், மகேசரபூசை, இத் தடத்தருகிற் செயில் ஒன்றுக்காயிரம் பலனதிகமாகும், இத் தடத்தருகிலிருக்குந் தருக்களின்மீது இந்நீர்படுதலினால் அவையுமோட்சத்தையே யடையும், பிரதி தினமும் அத னுள் முழுகித் திருவான்மியூரிலுறைவார் சிவமே யாவர். சூரியன் இரவில் பூசித்த தலமாகலின் சுவாமி இன்றளவு மேற்கு முகமாக விருக்கின்றனர்.

சூரியன் பூசைபுரிந்த படல முற்றிற்று.

இந்திரன் சாபந்தீர்த்த படலம்.

அசுரர்களுக்குள் தலைமையினை வாய்த்த அகிதவுட்டிர ரென்பவன் தவமியற்றிப் பிரமனிடத்துப் பலவாங்களைப் பெற்று உலகங்களை யெல்லாஞ் செய்யித்து விண்ணுலகிற் சென்று இந்திரனோடு புத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனன். தேவேந்திரன் தன்னுலானவரையில் போர்புரிந்து முடியா மல் அவனுலகத்தைவிட்டு மண்ணுலகத்திலிறங்கி இமயமலை யின் சமீபத்திலுள்ள பிராகுவின பன்னசாலைக்குவந்துசேர்ந் தனன். முனிவர்கண்டு எதிர் வணங்கி அழைத்துக்கொண்டு போய் அசுனத்திலெழுந்தருளச் செய்து, நடந்த வரலாற் றினை விசாரித்து வருத்தமுற்றுத் தனது ஆசிரமத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் பிராகுமுனிவர் புத் திரினை அழைக்கக்கண்டு சக்யாது இந்திரன் சமீபத்திற் சென்று ஒரு முததமீர்த்தனன். இதைக் கண்ணுற்ற பிராகு முனிவர் இந்திரா! நீ இராக்கதனாகப் போகக்கடவை யென்று சபித்தனார், அந் யனமே வாசவன் இராக்கதனுய்க் காட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். தேவர்கள் தங்கள் தலைவனை யிழந்ததால் ஒருங்குகூடிப் பூமியிலுள்ள முரகூந் தர்னவேண்டலும் அவன் உடனே விண்ணுலகஞ்சென்று

அகிதவுட்டி ரனைக்கொன்று தான் அரசாட்சி செய்துவந்தனன்.

இந்திரானியானவன் தனது நாயகனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமனிடம்முறையிட, பிரமன் தேறுதல்கூறி யனுப்பியபின், நாரதரை யழைத்து அதிசீக் கிரஞ்சென்று தேவேந்திரன் கொண்ட இராக்கத உருவை மாற்றிவைப்பா யென்னலும், முனிவர் இசைந்து பளவிடங்களில் தேடி இந்திரனைக் கண்டுபிடித்துத் திருவான்மியூருக்கட்டுக்கொண்டு போகவும், எல்லையை மிதிப்பித்தவுடன் இராக்கதவுருவ மொழிந்தது. வாசவன் ஊருட்சென்று சென்மநாசனித் தீர்த்தத்தில் முழுகிச் சுத்தனாகி மருந்திசனைப் பற்பல விதமாகத் தோத்தரித்து விடைபெற்றுத் தன்னுலகம் சென்று முசுருந்தச் சக்கிரவர்த்தியைக்கண்டு அரசாட்சியேற்று வாழ்ந்தனன்.

இந்திரன் சாபந்தீர்த்த படல முற்றிற்று.

பிரமன் திருவிழாச்செய் படலம்.

கற்பமொன்று முடிந்து மறுபடியும் உலகமுற்பத்தியாகைபில் நாராயணன் உர்தியினின்றுப் பிரமன் பிறந்து தந்தையை வணங்கி நான் செய்யவேண்டிய பணியைக் கட்டினாயிட வேண்டுமென்றனன். விஷ்ணுவானவர் வேதனைநோக்கி மைந்தனை! எனக்கு நினக்கு மற்றையவுயிரிக்குந் தந்தையாய்த் தாயாய்த் தமராய் விளங்கும் பெருமானே நோக்கித் தவம்புரிந்து இந்த வண்டத்தி லான்மகோடிகளைப் பழையபடி செய்விப்பாயென்றனர். பிரமன் நாரணனைத் துதித்துப் பிதாமே! வேண்டிய பலனை யதிக்கிரத்தில் கொடுக்குந் தானத்தை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்ன, நான் முகனை! வெதங்கன் அடியிட்டிந்த வேதாசைத்திர்மும். நமது அம்மையார் மயிலாகவிருந்துலகங்கிய நிருமலிலைக்கு மத்திபுலுள்ள திருவான்மியூரினை நாடுதியென்று தந்தை

கூடவு பிசைந்து பிசமாவானவர் அந்தத் தலத்தினையடைந்து
பதினாயிரம்வருடந் தவமியற்ற சுவாமி வெளிவந்து பிரம!
கிணக்கு யாதுவரம் வேண்டுமென்ன, அங்ஙனமே தந்தோம்
நீ யாவையும் படைத்த பின்னர் இத்தலத்தில் நிற்பெயராம்
முண்டாக்கி எனக்குத் திருவிழா நடத்திவைக்கக் கடவா
யென்று சொல்லி முறைத்தனர்.

அந்தணன் அங்ஙனமே எல்லாவற்றையு முண்டாக்கித்
திருவான்மியூரில் பிரமதீர்த்தமென வொன்று எடுத்து அந்
தோரல் சுவாமிக்குத் திருமஞ்சனஞ்செய்து பின்னரொருநாள்
அகத்தியாதி முனிவர்களை யழைத்து அவர்களைக்கொண்டு
ஆகமங்களை யெல்லா நன்றாக விசாரித்து அவற்றிற் குறித்த
படி திருவிழாச் செய்யத்துடங்கினன். தேவர்களெல்லாரு
மொன்றுகூடி மருந்திசற்குப் பல ஆபரணங்களையும் பல
தோம்பரங்களையும் அணிந்தனர், மாடவிதியை யலங்கரித்
தனர், தேரினைச் சிங்காரித்துவைத்தனர், எங்கணுந் தோர
ணங்கட்டினர், நவரத்தனங்களிழைத்த தம்பங்களில் வாழை,
கமுக முதலிய கட்டினர், பூப்பந்தர்கள் சந்திகளில் தூக்கி
னர், விதிகடோறுங் கோலமிட்டனர். பங்குனிமாதத்தில்
கொடியேற்றிப் பல விழாவாற்றி, முதனாள் முதல் பத்து
தினங்கள் வரையில் பலபல வாகனங்களினிலேற்றி ஆனை
முகன் ஆறு முகன் சண்டேசன் அம்மையாருடன் அரனாருக்
குத் திருவிழாவாரம்பித்து, காலையில் விதிவலம் வந்தபின்
னர் இரவில் மறையவர் வேதபாராயணம் சொல்லவும் நார
தாதி முனிவர்கள் பாழ்வாசிக்கவும், குங்கிலியனாபமெங்கும்
விசவும், அடியார்கள் நாமாவளிகூறவும், வெண்குடை நிழற்
செய்ய, கவரி ஆலவட்டம் சார்தாற்றி நெருங்கவும், கொடி
கள் தாங்கவும், எள்விழுதற்கிடமின்றிப் பலர்கூழ்த்தனர்.
சூரியன் சந்தரன் நட்சத்திரம் பாளை சிங்கம்போன்ற தீவட்
டிகள் முன்னும்பின்னுமேந்த, பேரிசை, யாழ், கைப்படகம்,
பறை, முரசு, குட முழவு, சின்னம், பூரி, எக்காளம், சங்கம்,
தாளம் தண்ணுமை முழங்கவும் வெளிவந்தனர். விதிகடோ
றும்கும்பம்வைத்தனர், வேதியர்கள் அட்டமங்களத்துடனே
தட்டுகளில் தேங்காய் தாம்பூலம் காசு கற்பூரத்துடனே

வந்து தீபாராதனைசெய்யவும், சிலவடியார் ஆடவும், சிலவடியார் பாடவும், மறைமுதல்வன் வந்தான், கறைமிடற்றோன் வந்தான், வான்மியூர் மருந்தீசன் வந்தான், என்று பலபல விதமாகத் தோத்தரிக்கவும் இததகைய ஆடம்பரத்துடன் நான்கு வீதியும் வந்து கோபுரவாயலிலடைந்தவுடன் ஆதிசைவர் நிவேதனத்துடன் தீபாராதனைகாட்டி, அரம்பையாதியர் தாளவிசைமருவிய நடனமிட ஆலத்தி சுழற்றி எச்சரிக்கை சோப்னம் பாடினர், நந்தியெம்பெருமான் முன்னரேக ஆலயத்துட் பிரவேசித்துப் புண்ணியன் எழுந்தருளினன். இவ்வகையாகப் பத்து தினமும் பலவாகனம் விமானந்தோர் முதலியமீதிற் கொண்டாடிச் சமுத்திரத்தீர்த்தமாடி அடுத்த நாள் மவுனபலிநூவிப் பிறழ்சையுமாற்றித் தூக்கிய விடைக்கொடியை யிறக்கினர். மற்றொரு காலத்தில் தெப்பவிழா கொண்டாடினர். அத்திருவிழாக் காலங்களில் பிரமாவானவர் அனேகமான பூதானம், சுவர்ன தானம், அன்னதானமுதலிய செய்து சுவாமியின் சந்திதானத்தில் வணங்கினின்றான். மருந்தீசன் வெளிவந்து, பிரமனே! நீ நடத்திய திருவிழாவைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம் என்னவாம் வேண்டுமென்ன, சுவாமி! இனி இத்தலத்தில் திருவிழா செய்பவரும், செய்விப்பவரும், தரிசித்தவரும், இயன்றமட்டும் உதவிசெய்தவரும், வேண்டிய பணியியற்றினவரும், சகல செல்வங்களுடன் வாழ்ந்து பின்னர் முத்தியடைதல்வேண்டுமென்றனன். அங்ஙனமே யாகுகவெனக் கூறி மறைந்தனன். பின்னர் பிரமன் சத்தியலோகஞ் சென்று வாழ்ந்தனன். மற்றொரு காலத்தில் இங்கிரன் விஷ்ணு முதலியவர்களும் திருவிழாச்செய்து மகிழ்ந்தனர்.

பிரமன் திருவிழாச்செய் படல முற்றிற்று.

வேதம் பூசைபுரி படலம்.

சோமுகன்னனு மசுரன் தவமியற்றிப் பல வரங்களை யேற்று எட்டுத் திக்குகளையும்வென்று தன்னை யெதிர்ப்பவ ரொருவருமின்றி விண்ணுலகிற்சென்று தேவர்களை யெல்லாம் வாட்டிச் சத்தியலோகம் புகுந்து புயங்களைத் தட்டித் திசைமுகன் மவுனமுற்றிருக்க அவ்விடத்திருந்த வேதங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டெவந்து சமுத்திரத்திலே சேற்றிற் புதைத்துத் தான் கடலிலொளித்துக்கொண்டனன். மறைய வன் வருத்தமுற்று விஷ்ணுவினிடத்தில் கூறவும் அவன் மிகு கோபம்வாய்ந்து, பெரியதோர் மீனுவெழுந்தருளிக் கடலிற் பாய்ந்து தேடிச் சோமுகனைக்கண்டு அவனைக் கொன்று வேதங்களைப் பிரமனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டனன். மீனுவரு வம்பெற்ற நாரணன் இததகைய அரியகாரியஞ் செய்தார் என்னைக் காட்டிலு வேறொருவருண்டோ வென்று கருவங் கொள்ளத் தான்கொண்ட மீனுவருவ நீங்காது வெறிகொண்டு சமுத்திரத்தைக் கலக்கி உபத்திரவஞ்செய்யப் பிரமன் முதலியோர் கவிலையடைந்து முறைபிடி கண்ணுதற்கடவுள் கருபைகூர்ந்து தனது சமீபத்திருந்த சாத்தனாரையழைத்து நீபோய் விஷ்ணுவாகிய மீனின்செருக்கை மாற்றி வருவார் பென்றேவனுஞ் சாத்தனார் போய்க் கடலிற்புகுந்து அம் மீனின் கண்களைப்பிடுங்கி மமஸையை கெடுத்துவாற்றி சிவ பெருமான் திருவடியில் கண்களைவைத்து வணங்கினன். முதல்வன்குஞ்சிரிப்புட னெழுந்தருளி யிருந்தனன். விஷ்ணு தனது மயக்கமொழிந்தவுடன் தனது மீனுவருவத்தை மாற்றச் சமுத்திர வழியேசென்று திருக்கோணமாயலையை யடைந்து பூசித்துத் தனது பழைய வருவத்தினையேற்று வைகுண்டஞ் சென்றனன்.

வேதங்கள் பிரமாவை நோக்கியே! நாங்கள் அசுரன் கரத்திற் பட்டதனாலுண்டாகிய பாவத்தைப் போக்கடிக்கத் தவமியற்றவேண்டு மொருதலத்தினைத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்றன. நான்முகன் வேதங்களே! உம்மிடத்தி லெழு தப்பட்டுள்ள உயர்ந்த தலத்தினை மறந்தீரோவென்ன, ஆம்,

ஆம், ஞாபகத்திற்குவந்தது அந்தத் தலத்தினுக்குப் போய் வருவோமென்று விடைபெற்று மனிதவுருவம் வாய்ந்து தென் தேயநாடித் திருவான்மியூருக்குச் சமீபிக்கையில் அரிய சோலை முதலிய சூழ்ந்த இடத்தைக்கண்டு அங்கேயே யிருந்து தவமியற்றி அங்குச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, திருவான்மியூருக்குச் சென்று தினமும் தரிசித்து வருகையில் ஒருநாள் சங்கரன் பிரத்தியட்சமாக உங்களுக்குக் கொண்டு வண்டுமென்ன, பெருமானே! அசுரனால் எங்கட்குவந்த பாவம் போகவேண்டும். இத்திருவான்மியூர் எல்லையினில் நாங்கள் தவமியற்றிய இடத்திற்கு *வேத சிரேணி பென்றும் இத்தலத்திற்கு வேதபுரியென்றும் வழங்க வேண்டுமென்பன. அங்ஙனமே யாகுகவெனக்கூறிக் கருத்தனன்.

வேதம் பூசைபுரி படல முற்றிற்று.

காமதேனுவருள்பெறு படலம்.

வசித்தமுனிவர் ஒருகாலத்தில இந்திரனிடத்திற்குப் போய் தேவேந்திரனே! காசித்தலத் தெழுந்தருளியிருக்கும் விசுவநாதனை ஒரு மண்டலமபிஷேகித்துப் பூசைசெய்ய வெண் நங்கொண்டேன். நின்னிடத்துள்ள காமதேனுவை பென்பாலனுப்புவையேல், தினம் வேண்டிய பால் பெறுவேனென்று கூறி அத்தெய்வப் பசுவோடும் வாரணசியடைந்து நாடோறுஞ் சதாசிவத்திற்குப் பாலபிஷேகஞ் செய்துவந்தனர். ஓர்நாள் அப்பா காசியையிட்டுக் கானகங்களில் மேய்ந்துகொண்டே கயிலைச்சாரலடைந்து ஓர் 'சோலை'யினழகினைக்கண்டு ஓர் நான்முற்று மல்கிடமே யிருந்து மற்பையநாள் காசிவந்து சேர்ந்தது. வசிஷ்டர்கண்டு கோபித்துக் காட்டிப்பரவாகப் போகக்கடவதென்று சபித்தனர். காமதேனு சாபமெற்றுத் தெற்கு நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கையில் திருவான்மியூரெல்லாக்குள் வாலும் தனக்கு நல்

* இக்காலத்தில் இஃலூர் வேளச்சேரி என்று வழங்குகிறது.

லறிவு பிறந்து ஓ! ஓ! ஏதோவதிசய மிவ்விடத்துள்ள தென்று எண்ணி அங்குமிங்கு நோக்க ஒரு புதருக்குள் சிவலிங்கப்பெருமா னிருக்கக் கண்டு வியப்புற்றுத் தனது மடியினின்றும் பாலைப் பெருமான் திருமுடியிற்சொரிந்து தினமு வவ்வெல்லையுள் வாழ்ந்து வந்தது.

இங்ஙனம் நிகழுகையில் அடுத்த * சைதையென்னு முரையாண்டு வரப்பவனாகிய சகபுவென்னு மரசன் தனது ஊரிலுள்ள பபிரகளைக் காட்டுந் தங்களை நித்து வந்தலைக் கேள்வியுற்று வேடருடன் சென்று வனத்திலுள்ள விலங்கு களையெல்லாங் கொன்று திரும்புகையில், சிங்கமொன்றினைக் கண்டு துரத்திக்கொண்டேகையில் அதுவான்மியூர் எல்லைக் குட் சென்றது. அங்குலாவிக்கொண்டிருந்த காமதேனு அந்தச் சிங்கத்தினைக்கண்டு தாவித் தன் கொம்புகளாற் குத் திக் கொன்றுவிட்டு புதருக்குணுழைந்து கொண்டது, அரசன்பார்த்து ஆச்சரியமுற்று என்னே! என்னே! சிங் கத்தினைப் பசுவென்ற கதையை யான் கேட்டதில்லை, இக ணுண்மை யறிவேனென்று புதருக்குச் சரிபித்துப் பசுவைப் பிடிக்கவெண்ணிப் புதரைச் சுற்றிலுஞ் சேனையைச் சூழச் செய்து ஒரு சிறு ஆம்பைப் புதருள் பிரபோகித்தனன் காமதேனு திரென வெழும்பித் தன்குளம்பை விலங்கத் தின்மேல் வைத்துத்தாண்டி வெளிவந்து பாலவையும்கொன் றுவிட்டுப் பழையபடி புட்புகுந்து, அவாமியின் மேனியில் குளம்பு பதிர்கிருத்தலைக் கண்டு பயந்து அனேகமானத் தோத்திரங்களைப் புரிந்து கிற்கச் சுவாமி வெளிவந்து வேணுவே! பயப்படற்க சினது அடியை நமது கத்தன் பாத மெனக்கொண்டோம். நமது மேனியில்லாய்ந்த சுவட்டினைக் காஞ்சியில் காமாட்சிதந்த வளைததழும்பு முலைத் தழும்பினை போற் பெற்றோம், சினது பாலால் நம்மைத் தினமும் அபிடேகித்தனையாகலின் நாம் வெண்மேனி பெற்றுப் பால் வண்ணனெனும் பெயரைப்பூண்டனம். நீ சுகமாய்ப் பழைய வடிவத்தை வாப்த்து விண்ணுலகஞ் சார்ந்து வாழுதி என்று

இங்கரிப்போது சைதாப்பேட்டை யென்று வழங்குகிறது

கட்டளையிட்டுப்பின் இறந்த அரசர் முதலியோரையுமெழுப்பித் தாமதெறந்தனர்.

சதயூவரசனெழுந்து விம்மிதமடைந்து, தன் மந்திரி முதலியோரை யழைத்து அபைச்சார்களே! நானினி இத்திருவான்மியூரினைவிட்டு வருவேனில்லை. எனது புத்திரனுக்குப் பட்டங்கட்டி நீவிரெல்லா மவனுடனிருந்து சைதயினையானக் கடவிரென்றனுப்பியபின் தான் நிராடிப் பூதிபூசி உருத்திராக்க மணிவடந்தாங்கிப் பால்வண்ண நாதனைப் பணிந்தேத்திப் பலரையழைத்துப் பொருளிர்த்து மண்டபங் கோபுரங் கோயில் முதலியகட்டி, வீதிவகுத்துச் சைவர்களைக் குடியேற்றி நகரமுண்டாக்கித் திருவிழா நடத்தித் தரிசித்து வாழ்ந்து ஒருநாள் மோட்சதாயளி என்னுந் தீர்த்தத்து முழுகி கயிலையைபடைந்து சிவகனத்துள் வாழ்ந்தனன்.

காமதேனு வருள்பெறுபடல முற்றிற்று.

இயமன் பழிதீர் படலம்.

வேதாகமங்களை யெல்லா நன்குபடித்துத் தேர்ந்த மிருகண்டுமுனிவர் மருத்தவதி யென்னு மனைவியோடு வாழ்ந்து வருகையில், புத்திரனில்லாக் குறைவால் காசிப்பதியிளையடைந்து தவமியற்றி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனர். அப்புத்திரனுக்கு வயது பதினாறு என்று விஸ்வசனருளியும், கவனியாது புத்திரபாக்கியமடைந்த வென்றே சிலாக்கியமென வெண்ணி நாளொருமேனியாக அப்பாலனை வளர்த்து வருகையில், பதினாறுமாண்டு நெருங்கவுந் தாய் தந்தையர் கவலையின்மூழ்கித் துன்பப்படுகையில் பாலன் மார்க்கண்டன் தாய் தந்தையர்களைப் பணிந்து கூறுவானாயினான். நீவிர்க்கப்படுவதினா வென்னபயன். அந்த வெம்பயமொழிப் பதற்முன்னமே யறிந்துள்ளான். யாவுஞ் சிவாஞ்ஞானின்

படியேநடக்கும். எமனான யொன்றுமென்னைச் செய்யாது விடைகொடுப்பீராகவென உத்தரம் பெற்றுத் தென்றிசை நோக்கிடந்து திருக்கடையூரடைந்து பற்பல விதமான அரியபுட்பங்களையெல்லாங் கொய்து அமுதகண்டிசனை யருச் சனைசெய்து கொண்டிருக்கையில் எமன் அவ்விடஞ் சமீபித்து அழைக்கவும், மார்க்கண்டன் இலட்சியஞ் செய்யாது பூசை செய்துகொண்டிருந்தான். நமன் கோபித்துப் பல விதமாகப் பயங்காட்டியும் படப்படாமையால் உடனே பாசக்கயிற்றை விசிப்பிடித்தான். மார்க்கண்டேயன் சம்போ சங்கரா மகதேவர இரட்சியும் இரட்சியுமென்றலர அக்கணஞ் சிவபெருமான் வெளிவந்தருளி எமனை யெட்டியுதைத்து மார்க்கண்டேயன் பயமொழித்துக் கருணை கூர்ந்து மறுபடியுமெமனை யெழுப்பி மறைந்தான்.

காலனெழுந்து பலதரம் பணிந்து முனிவனை வாழ்த்தி விடைபெற்று வடக்குத்திசையை நோக்கிச்செல்ல, வழியிற் கண்ணுற்ற நாரதரிடத்து நடந்த யாவற்றினையு முரைக்க அவர் மறவியே அதிசேக்காஞ்சென்று இதோ சமீபத்துற்ற திருவான்மியூரடைந்து பூசிப்பையேல் உன் பாவமொழியு மெனக்கூற, அங்குனமே அவ்வூர் எல்லைக்குச் சமீபத்திற் சென்று வெதசிரேணி என்னுமிடத்திலடைந்து அவ்விடத்தே தனது கரத்துத் தண்டத்தைநிறுத்தி அதனையே சிவலிங்கமாகப் பாவித்துப் பூசித்துத் தடமொன்றுண்டாக்கி இரவு தோறும் சென்று மருந்திசனை வணங்கிவருவன். ஒருநாள் பால்வண்ணநாதன் வெளிவந்து காட்சிகொடுத்துள்ள வேண்டுமென, சுவாமி! உன்னடியை வணங்குவோர்க்கு எம பயமில்லையென்பதை யறிந்தேன். மார்க்கண்டேயனுல் பட்ட பாடு செனமந்தோறு மறவேன். வேதசிரேணியினில் நான் தாபித்த இலிங்கத்திற்குச் தண்டபாணியென வென்பெயர் வழங்கவேண்டும். அச்சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்குவார்க்கு மந்தகாசம், வயிற்றுணைவு, மேகம், குட்டம், வாதம், காமாலை முதலிய எல்லா நோய்களு மொழிதல் வேண்டும் என்றனன். உன் விருப்பத்தின்படி யாகுகவென்று கூறி மருந்திசர் ஆலயத்துட் சென்றனர்.

பின்னர் காலன் வேதசிரோணியினிற் தண்டபாணிக்
கடவுளுக்குப் பிரமோற்சவ முதலிய பலதிருவிழா நடத்திப்
பல வரங்களையேற்றுத் தன்னுலகஞ் சென்றனன்.

இயமன் பழிதீர்ப்படல முற்றிற்று.

இராமன் வரம்பெறு படலம்.

அயோத்திமாநகரிலே அரசாட்சி செய்த தசரத சக்ர
வர்த்தி தனக்குப் புத்திரனில்லாது வருந்துகையில்
தனது குருமுனிவர் கட்டளைப்படி பொரு யாகம் வளர்த்த
னன். அவ்விபாகத்தினின்றும் ஒரு பூதமுதித்துக்கொடுத்த
ஒதனத்தைத் தனது மனைவிமார்கள் மூவர்க்குமீந்தனன்.
அப்புருளுக்கு நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவருள்
மூத்தவன் நாராயணமூர்த்தியி னவதாரமாகப் பிறந்தமை
பால் அவரருமையெண்ணி இராமனென்று பெயரிட்ட
னர். இவ்விராமன் பனது தம்பியருடன் வளர்ந்து சகலகலை
களும் பழகிவிஸ்வாமித்திரன் பின்னர்சென்று தாடகையைக்
கொண்டு அம்முனிவர் வேள்வியை நிறைவேற்றி அகலிகை
ரின் சாபத்தை நீக்கி மிதிஸீயையடைந்து சனகமுனிவர்
உத்தேசப்படி அவரிடத்திருந்த வில்லைவளைத்துச் சீதையை
பணந்து அயோத்திகோக்கி வருகையில், எதிரில்வந்துகூறிய
பரசுராமன் தனுசினையொடித தெறித்து வாழுகையில், இரா
மனுக்குத் தந்தை மருதஞ் சூட்ட எண்ணியதைக் கேள்வி
புற்று, பரதன் அரசாளவும் இராமன் காட்டிற்கேகவும் கை
கேசிகூறி, அவ்வார்த்தைகளைச் சீரமைத்து மனைவியோடுந்
தம்பி லீடாமும் தெற்கு கோக்கிக் காசி முதலிய சேஷத்திரங்
கராத் தரிசித்துக்கொண்டு தண்டகாருணியம் வந்து வரழ்
கையில், அவ்விடத்துவந்த இராவணன்கண்டு பாரீசனீயைவ
அவன் பொன்மாலாநுந் கொண்டு சீதை முன்னுலகினான்.
அதைப்பிடித்துக் கொடுக்கும்படி இராமனேவேண்ட அவன்
சினதொடர்ந்து வெகு தூரஞ்சென்று முடியான அமரினா
லெய்து கொன்றான், அப்போது அது சீதாவென்று

இராமன் ஓசையைப்போல் கூனிமாண்டது. சீதைகேட்டு இலக்குமணனை யேவுதலும் அவன் போனவுடனே, இராவணன் சந்நியாசி வேடங் கொண்டுவந்து பிச்சைகேட்டுச் சீதையைத் தூக்கிச்சென்றனன். இராமனுர் தம்பியும் வந்து பார்த்துச் சீதையைக் காணாது புலம்பி யொருவாறு தேறிக் கிழக்கடலோரமாகப் பிரயாணப்பட்டுச் சீகாளத்தி, திருப்பதி, திருத்தணிகை, திருவிற்கோலம், திருப்பாச்சூர், திருஆறல், திருவொற்றியூர், திருமுல்லைவாயல், திருவலிதாயம், திருமயிலை முதலிய தரிசித்துக்கொண்டு திருவான்மியூரையடைந்து ஆச்சரியமுற்றுச் சந்தோஷித்து அபிடேகத் திரவியம் பல சேகரித்துத் திருமஞ்சனமாட்டி யருச்சித்துப் போற்றிக் தரிசித்தனன். அப்போது ஆகாயத்தில் அசுரீரி யுண்டாகி, இராம! அஞ்சலை நினக்குத்தக்க வலிமையை யீந்தோம் இராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு அயோத்தி சேருவாயென்னக்கேட்டு ஆனந்தித்துத் தெற்கு நோக்கி நடந்தனன்.

இராமன் வரம்பெறுபடல் முற்றிற்று.

மருந்தீசப் படலம்.

அகத்தியமுனிவர் இமயமலையினின்றும் சிவபெருமான் கட்டளைப்படி பொதுமலையை நோக்கிச் செல்லுகையில், பல தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டே தனது பாணுக்கர் கட்டுத் திருவான்மியூரருமைகளை பெறித்துச்சொல்லிநடந்து அந்த ஷேத்திரத்தினையடைந்து, பால்வண்ணர் சந்திரானத்தில் நவநவமாகத் தோத்தரிக்கப் பெருமான் முனக்காட்சி கொடுத்து என்ன வேண்டுகென்ன, சுவாமீ! அடியேனுக்கு இயல்புகத்தின்கண்ணுள்ள சகலவித பதார்த்தங்களின் குணமனைத்து மெனக்குத்தோன்றி இன்னது இன்னமொரினுக்கு உபசியாகமாகு மென்பதையும், அந்நவிக் வேண்டுகென்றனர். அந்நவமே யாகுகவென் னறி, மெது மனரிமந்திர அறு துருக்களின் உண்ணா உணவு, சில வெயித்துக்கூறி,

நன்கு தெரிவித்தனர். கேட்ட அகத்தியர் சந்தோஷித்துப் பணிந்து சுவாமீ! அடியேனுக்கு மருந்துகளினுண்மையைப் போதித்தமையால் தேவர்களுக்கு இன்றுமுதல் மருந்திசனென்ற பெயரும், தரிசித்தார் யாவருக்கு நேராய் வாரா மையுமாகிய வாந்தர வேண்டுமென்றனர். அவ்வாறே கிருபை புரிந்தனர்.

மருந்திசப்படல முற்றிற்று.

திருமணக்கோலங்காட்டிய படலம்.

இமயமலைபிற் றனக்குப் பெருமான் தந்த வாக்கின்படி திருமணக்கோல காட்சியை நினைக்க அங்ஙனமே அவரெதி ரெழுந்தரு ளுதலும், அகத்தியர் ஆனந்தித்துப் பற்பல வகையான மடக்கு, பமகம், பதுமபந்தம், அஷ்டநாகபந்தம், இரத பந்தம், கோமுகத்திரி, சுழிகுளம், திரிபங்கி, காதைகரப்பு, மாத்திரைச்சுருக்கம், பிறிது பரிபாட்டு முதலியவற்றால் பாடித் தோத்தரித்து விடைபெற்றுப் பொதியமலைக் கேகினர்.

திருமணக்கோலங்காட்டியபடல முற்றிற்று.

பிருங்கி தரிசனஞ்செய் படலம்.

மகா கைலாசத்தின் ௨௪ பாங்கு எழுந்தருளியிருந்த பிருங்கி முனிவர் ஓநூ ளாள் தனியேயிருந்து சிந்திக்க வாரம்பித்தனர். பசுக்களைப் பாசகாரியங்களிலாழ்த்தி அவர்க்குரிய போகங்களை யுடைய பரிபாகமுற்ற காலத்துத் தன் னடியின் கீழ்வைத்துப் பெருமா னொருவனேயாம், குணத்தினால்தான் குணியெப்போதும் பிரித்திருப்பதில்லை குணியுங் குணத்தை விவெதில்லை ஆகையால் குணத்தைக் குணியென்றும் குணியைக் குணமென்றுங் கொள்வதற் குற்ற

மில்லை. குணகுணி பேதமுண்டாவது காரியத்தை நோக்கியே யாம். ஆகையால் வேறு வேறாகப் பிரிப்பது தோடமாகும். குணமாகவுங் குணியாகவு நிற்பவன் குணமிலாத சிவமொன் றேயாம். ஆகவின் சிவத்தை யல்லாது வேறொருவரைப் பணிவது கூடாதென்று, தினமுங் கைலாயத்திற் சிவபெரு மாணை மாத்திரம் வணங்கிக்கொண்டு வந்தனன். ஒரு நாள் அம்மையார் சுவாமியை நோக்கி நாயக! பிருங்கி, தேவரீரை மாத்திரம் வணங்கி என்னை வணங்காது, செல்வதற்குக் காரணமென்னவென்று வினவ, பெண்ணை! உன்னை யென் னைக்காட்டிலும் வேறாக நினையாது அபேதம் பாராட்டி வணங்குகிறானென்றனர். அங்ஙனமானால் நீர் மாத்திரம் இவ்விடத்திராது உன் பக்கத்து என்னையும் வைத்திருப் பாணேன். அபேதமாக நினைக்கின்றவன் என்னை மாத்திரம் வணங்கி நின்னை வணங்காதிருக்கப்படாதா? அவனுண்மை யறியவேண்டும் என்னை நின் தேகத்துடன் பொருத்திப் பாதியாகச் செய்வாயென்னலும் அங்ஙன மிசைந்திருந்த னர். மற்றையநான் பிருங்கிவந்து தரிசித்து ஒருநுவமிருப் பதைக்கண்டு, ஒரு பாரிசமாகவிருந்து சுவாமியை மாத்திரம் வணங்கி வண்டுநுவமெடுத்து நடுவிற்றனைத்துப் பெரு மாணைப் பிரதட்சணாஞ் செய்துகொண்டு போய்விட்டான். அம்மையார் கண்டு கோபித்து அடுத்தநாள் வந்தபோது, அவன் சக்தி யுணத்தினையுங் கவர்த்து கொண்டனள். உடனே பிருங்கி சக்தியின்றிச்சாடக் கண்ணுதல் மற்றொரு கால் கொடுக்க முன்று காலானின்றனன். அங்ஙனமிருந்த முனிவனைக்கண்டு சுவாமி சொல்லுவார்.

பிருங்கியே! வேதாமகங்குணினுண்மையை நீ நன்கறித் திருந்தும் கமது காரிடமாகிய சக்தியின் இரகசியத் தேதரது அழகிழந்து அவஸூயினை, கநிரொளிபோல் காரியகாரண மிருக்கும், காரணங் முக்குமமாகவுங் காரியப் தூலமாகவு மிருக்கும், காரணத்தினின்றுங் காரியம்வந்திலாதேல் உலக நடவாது. காரணத்தை நோக்கிக் காரியத்தைக் கைவிடுதல் கனமன்று. காரியத்தை நாடினே காரணத்தை அறியவேண் டும். எவற்றினையும் விளக்கலாலே காரணத்தினுங் காரியமே

வலிது, எல்லா நலங்கோயு மடைந்திடற்குக் காரியமே காரணமாம் என்றனர். இவை முதலியவற்றைக் கேட்ட பிருங்கி முனிவர் நன்று! நன்று! அந்தோ இவ்வுண்மைகளை யறியாது சத்தியை வணங்காது சத்தி யிழந்துகெட்டேன். ஊழ்வலி பெரிது! பெரிது! என்று அம்மையப்பரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன்குறையைத் தீர்ப்பதற்குத் தென்றிசையை நாடித் திருவான்மியூருக்குச் சமீபத்திலையோசனைத் தூரத்திலுள்ள வொரு மலையைக்கண்டு அதன் வளப்பத்தைநோக்கி பாசச்சரியமுற்று மதன்மீதேறி ஒரு பாறையின்மீது குந்திக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அம்மலையின் குகைகளினின்றி ஞ் சில முனிவர் வந்து வணங்கினர். அவர்களைப்பார்த்துப் பிருங்கிமுனிவர் நீவிரயாவ ரென்ன, நாங்கள் நைமிசாரணிபவாசிகள் சூதரிடத்துத் திருவான்மியூர் மகிமைகளைக் கேட்டகாலத்து அத்தலத்தைத் தரிசிக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டனம் அங்ஙனமே செய்வீரென்ன விடைகொடுத்து முக்காலோடுங் கூடிய பிருங்கி முனிவர் அவ்விடம் வருகிறவரைக்கும் வாழக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டனர் அங்ஙனமே மருந்திசனை நிதம் வணங்கிக்கொண்டு இம்மலையில் வதினின்றோ மென்றனர். பிருங்கிமுனிவர் கேட்டு மகிழ்ந்து அம்மலையின் ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானை பிரதிஷ்டித்து வணங்கிய பின் அம்முனிவரோடும் திருவான்மியூரடைந்து பால்வண்ண நாதரைப் பணிந்து தரிசித்து அனுக்கிரகம் பெற்றுத் திரும்பி *அம்மலையிலேயே சிலகாலந் தங்கியிருந்து பின்னர் கைலாயஞ் சென்றனர்.

திருவான்மியூர்ப் புராண வசனச் சுருக்க முற்றிற்று.

இவ்வசனச் சுருக்க மின் தாலாசிரியர் பாணுக்கருளொருவரால் லெழுதப்பட்டது.

* இம்மலைக்குப் பாங்கிமலை யென்று இக்காலத்தில் வழங்குகிறது.

உற்சவங்களின் விபரம்

பிரதிமாதமும் பெளர்ணமியில் (பெளர்ணமி திதி இரவு இருக்கவேண்டும்) தியாகராஜபெருமானின் உற்சவம் நடைபெறும்.

விசேஷ உற்சவங்களின் விபரம்.

வைகாசி மாதத்தில் 10 நாள் வசந்தஉற்சவம் நடைபெறும்.
கடைசி தினமாகிய பெளர்ணமி தினம் வான்மீகிரிஷி சந்நிதானத்தில் திருநடன தரிசனம் நடைபெறும்.

கார்த்திகை மாதம் பெளர்ணமி தினம் கார்த்திகை தீபமும் திருநடன தரிசனமும்.

மார்கழி மாதம் ஆருத்திரா தரிசனம் காலை நடராஜப்பெருமானின் தரிசனமும், மாலை 6 மணிக்கு தியாகராஜ பெருமானின் அரைகட்டு நடனமும் நடைபெறும்.

பங்குனி மாதம் 11 நாள் பிரமோற்சவம் நடைபெறும்.
கடைசி தினமாகிய (10ம் நாள்) பெளர்ணமி தினம் வான்மீகிரிஷிக்காக பிரபல நடனமும் நடைபெறும்.
பெளர்ணமி அடுத்த மறுநாள் அதாவது 11ம் நாள் பிரபல தெப்போற்சவமும், பந்தம்பரி நடன தரிசனமும் நடைபெறும்.

திருவான்மியூர் கீர்த்தனைகள்

— —

பந்துவராளி - ரூபகம்.

பல்லவி

வந்துகாக்கித் தந்துகாத்தருள் — என்
வாழ்வுநாளிதே.

அநுபல்லவி.

பந்தபாசக் குடும்ப பாரம்
பற்றினேனுக்குப் பத்தி தூரம்
சிந்தை வாடித் தியங்குங்கோரம்
தீர வேளை தியாகராஜையா

(வந்)

சரணம்.

கண்டதேகண்டும்—உண்டதேயுண்டும்
காலம்போகுதே—என்தன்
காணமோய்ந்து—மரணம் ஆய்ந்து
கவலையாகுதே—
மண்டிலசர்ப்ப—மாலேவீரா
மகிமை சேர்திரு வான்மியூரா
தெண்டன் செய்சர போபகாரா
திரிபுரை சுந்தரி சதாரா

(வந்)

கல்யாணி - ரூபகம்.

பல்லவி.

அண்டு மென்னை யாளாக்கி
அருள வேணுமே சாமி

அநுபல்லவி.

வண்டுபாடுஞ் சோலை சூழ்திரு
வான்மியூர்ம கேஸ்வரா நீ (அண்டு)

அரியதுணை—உபயபதம்
தருமுதுதி—அபயமென (அண்டு)

அடைக்கலங்—கொடுத்திடும்
படிக்குவந்—துரைத்துநின் (அண்டு)

அன்பிழந்து சிந்தை வெம்பி
நொந்து ளந்து—ணிந்து நம்பி (அண்டு)

ஆராய்வதில்—வேறேறியிலை
நீயே கதி—ஆமாமென (அண்டு)

சரணம்.

ஆறுபத்துடன் மூவர் கூட்டம்
அனகப்ருங்கி—ஜனகர் நாட்டம்
வீறுபெற்றது—மேற் கொண்டாட்டம்
மேவிமுத்து சாமி பாடி (அண்டு)

திருவான்மியூர்ப் புராண வசனம்

சுருட்டி - மங்களம் - ஆதி.

பல்லவி.

திருவான்மியூரர்க்கு—மங்களம்—எங்கள்
திருமால்வாழ்வுதருக மங்களம்.

KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE) 243554

சந்திரபாச—தோரை யெந்திரிபுர
சந்திரி பாகர்க்கு மங்களம் நீல
சந்திர யோகர்க்கு மங்களம் எங்கள்

(திரு)

சரணம்.

அண்டகோடி களெல்லாம் உண்ட திருமால்விடை
அறுபத்துமூவர் காண அப்பய தீகூதர்க்கும்
பண்டருளிய சிவ பாமுடு மலைக்கவிப்
பாட லுகந்தவர்க்கு மங்களம்—தில்லை
ஆடலு கந்தவர்க்கு மங்களம் எங்கள்

(திரு)

KOVLOOR MADALAYAM
KOVLOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE : -486846)

சென்னை
Acc. NO: 622
- 211-38
சென்னை-630 307